

emeğin birliği

4
HAZİRAN
1977
250 Kuruş

7

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!

yaşasın bağımsız
sosyalist

işçi ve yoksul köylü
milletvekilleri

İŞÇİLER, YOKSUL KÖYLÜLER SEÇİMLERDE
GAZİANTEP ve ADIYAMAN BAĞIMSIZ ADAYI
SOSYALİST İŞÇİ ve YOKSUL KÖYLÜ
BEKİR REYHAN İLE YASİN DURSUN'U DESTEKLEYELİM.

EMEĞİN BİRLİĞİ SUSTURULAMAZ

İşçiler, yoksul köylüler, tüm çalışan halkımız! Emperyalizme, faşizme, işbirlikci tekelci burjuvaziye ve büyük toprak sahiplerine karşı, kararlı bir mücadele yürüten Emeğin Birliği üzerindeki baskılar gün be gün artıyor. DGM direnişinden, beşyüz-bini aşan yüce bir Mayıs eylemlerinden, sayıları on binleri geçen grev mücadelesinden, hıncını alamayan burjuvazi, bütün ağırlığı ile Emeğin Birliği üzerine yükleniyor. En demokratik bir görev olarak Emeğin Birliğini fabrika önlerinde satan işçiler, tarım işçileri ve yoksul köylülükte Emeğin Birliği siyasetini yayan sosyalistler, tutuklanıyor, cezaevlerine atılıyor ve işkencelerden geçiriliyor. Burjuvazi bununla da yetinmeyerek, Emeğin Birliği gazetesini okumanın bir suç olduğunu ilan edip, Emeğin Birliği okurlarını, kendi burjuva mahkemelerinde yargılıyor ve tutuklamaya çalışıyor. Ve son olarak ta, hiç bir gerekçe gösteremeyerek Emeğin Birliği sahibi Eyüp Sabri İpekciyi tutuklayarak, Emeğin Birliği'nin çıkmasını engellemek istiyor.

İşçiler, yoksul köylüler ve tüm çalışan halkımız! Burjuvazi kendi aklınca Emeğin Birliği siyaseti doğrultusunda harekete geçen, işçileri yoksul köylüleri ve proleter sosyalist devrimcileri tutuklamakla, onları

işkencelerden geçirmekle, Emeğin Birliği'ni engelleyeceğini zannediyor. Emeğin Birliğinin doğru devrimci siyasetini yok etmediğini düşünüyor. Ama burjuvazi bir kez daha yanılıya düşüyor! Burjuvazi zoru kullanmakla, tarihin mahkûm ettiği sınıflar gibi bir kez daha davranıyor!

İşçiler yoksul köylüler ve tüm çalışan halkımız! Bu bir sınıf mücadelesidir. Ezilenlerin ezenlere karşı yükselen amansız bir mücadelesidir. Ve bu mücadelede bir kez daha haykırıyoruz! Burjuvazinin ve uluslar arası emperyalizmin bu savaşı yok etmeye gücü yetmeyecektir! Burjuvazi ve uluslar arası emperyalizm, sosyalizm ve siyasi özgürlükler uğruna verilen sınıf savaşının önüne geçemeyecektir! Emeğin Birliği geçici bir süre engellenebilir, Emeğin Birliği'ni çıkartanlar tutuklanabilir. Ama Emeğin Birliği asla susturulamaz. Emeğin Birliği yok edilemez! Emeğin Birliği'nin yaydığı ve yaymağa çalıştığı, doğru devrimci siyaset toprak altı edilemez.

Zira, Emeğin Birliği ne bir öğrenci gençlik mücadelesidir. Ve ne de burjuva entellektüel gevezeliğidir. Emeğin Birliği tek kelimeyle, işçilerin yoksul köylülerin, sosyalizmden yana tüm güçlerin, sosyalizm için yürüttükleri mücadelenin bir parçası-

dır. İşçi sınıfının dünya görüşü olan Marksizmin Türkiye şartlarına indirgenmesinin bir aracıdır. Burjuva ideolojisine karşı, sosyalist ideolojinin savunucusudur. İşçi sınıfı hareketi içerisindeki bir avuç tabakayalayıcılarının görüşü olan oportünizmin panzehiridir. Kısacası, işçi sınıfının ideolojik ve politik bağımsızlığının, (işçi sınıfının partisi olmadığı bir dönemde) tutarlı bir savunucusudur.

İşçiler yoksul köylüler ve tüm çalışan halkımız! Emeğin Birliği kendi üzerindeki artan baskıları belirtmekte, ne Sosyal-Şovenler gibi bir yaygara koparmak istiyor? Ve ne de burjuvaziden aman diliyor. Emeğin Birliği şunu çok iyi bilmektedir. Baskı şiddetve terör sınıf savaşının bir parçasıdır. Burjuvaziye karşı uzlaşmaz sınıf mücadelesi yürüttüğün sürece, elbetteki burjuvazinin baskı ve terörü ile karşılaşacaksınız. Burjuvazi ile sınıf savaşının bu alanında da savaşacaksınız. Bu baskı ve terör ta ki, sosyalist basına özgürlük sağlanıncaya kadar devam edecektir. Sosyalist basına özgürlüğü sağlayacak güçse, ne burjuvazinin icazeti ve nede burjuvazinin vurdum duymazlığı olmayacaktır. Sosyalist basına özgür-

(Devamı 11. Sayfada)

Sinan
Cemgil

Kadir
Manga

Alpaslan
Özdoğan

Halkımız 31 Mayıs 1971'in Hesabını Burjuvaziden Soracaktır

Emperyalizme faşizme ve gericiğe karşı amansız bir savaşa atılan, üç proleter devrimci yoldaşımız SİNAN CEMGİL, KADİR MANGA ve ALPASLAN ÖZDOĞAN, 31 Mayıs 1971'de burjuvazi tarafından katledildi. Onlar burjuvaziye karşı yükselen sınıf savaşının birer neferi olarak, faşizme karşı tavizsiz savaşan üç proleter sosyalistti. Onlar 12 Mart faşist diktatörlüğüne karşı teslimiyeti yıkan, proletaryanın devrimci bayrağını yükseklerde tutan üç Marksist-Leninist'ti. Onlar proleter kararlılık ve disiplinleriyle Türkiye devrimci hareketine önder olan üç unutulmayacak savaşçıydı.

12 Mart 1971 Türkiye işçi sınıfı hareketinin bir dönüm noktası olmuştu. Ya 12 Mart Faşist Diktatörlüğüne karşı amansız bir sınıf mücadelesi. Ya da, faşizme teslimiyet. İşte bu üç yoldaşın mücadelesi burjuvazinin ölüm ve kan kusturduğu böylesi bir döneme raslamıştı. İşçi sınıfı hareketi içerisindeki tüm oportünistler, kendi rahat kulelerine çekilirken, bu üç yoldaş elde silah faşizmle dağlarda hesaplaşıyordu. Eşitsiz bir savaş koşulları altında burjuvazinin baskı ve terörüne karşı, devrimci şiddetin varlığını ortaya koyuyorlardı. Ve bu mücadelede tek şı-

ar vardı, ölmek var dönmek yok. Faşizme karşı sonuna kadar savaş.

Oysa faşizm kendi sınıf egemenliği peşindeydi. Burjuvazi her ne pahasına olursa olsun, faşizmin uzun süreli kesin zaferini gerçekleştirmek istiyordu. Marksist bir işçi sınıfı partisinin eksikliği, işçi sınıfından gelme hareketler içerisinde bulunuşu, işçi sınıfı hareketi içerisinde geçici bir süre oportünizmin etkinliğinin bulunuşu, işte bütün bu etkenler faşizmin zaferini kolaylaştıran şartları oluşturuyordu. Ama buna rağmen burjuvazi faşizmin egemenliği için çetin bir mücadele vermek zorunda kaldı. Dağlardaki son savaşçıları da yok etmek için aylarca uğraşmak zorunda kaldı. Ta ki son savaşçıları katledene kadar egemenliğini pekiştiremedi.

Ve faşizm eşitsiz koşullarda savaşan üç yoldaşın katliyle birlikte, kendi zaferini sağladığını zannetti. Ama burjuvazi yanılıyordu. Evet burjuvazi bu üç yoldaş ve onlar gibilerini katletmişti. Ama burjuvazi faşizmin uzun süreli kesin zaferi için vazgeçilmez bir şart olan, faşizmin kitle temeli edinebilmesini sağlayamıyordu. Faşizm devlet mekanizma-

sını tüm olanaklarını bu uğurda seferber ettiği halde bunu gerçekleştiremiyordu. Zira yoldaşların elde silah kararlı mücadelesi, faşizmin iğrenç yüzünü açığa çıkartmıştı. Yığınlara faşizmin nemenem bir şey olduğunu kendi siyasi öz deneyleri ile göstermişti.

Faşizm en büyük tekelci işveren grupların azgın bir saldırısıydı. Faşizm tüm demokratik hakların can düşmanıydı. Faşizm grevci işçinin sınıf düşmanıydı. Faşizm tüm çalışan sınıfların aleyhine tekeli burjuvazinin bitmez tükenmez kar hırsıydı. Ve faşizm ezilen uluslar üzerindeki, baskının ve şovenizmin alabildiğince artırılmasıydı.

İşte Sinanların, Kadirlerin, Alpaslanların mücadelesi yığınların bu siyasi deneyimi kazanmalarına en büyük etken olmuştur. Burjuvazi yoldaşları katletmişti. Ama kendi sınıf çıkarımının vazgeçilmez koşulu olan faşizmin kitle temeli edinmemişti. Bu yoldaşların kararlı mücadelesi bunun önüne geçmişti. Onlar ölümleri ile bile burjuvazi için korkulu olmuştu. İşte halkımız faşizme karşı bu mücadelenin deneyimini unutmayacaktır. Burjuvaziden mutlak bir gün bu yoldaşların hesabını soracaktır.

MEVCUT TÜRKİYE KOŞULLARINDA İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ POLİTİKASI ve İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ ADAYLARI ÜSTÜNE

Beş Haziran seçimlerinde, işçi sınıfının, bağımsız adaylar göstermesinin zorunluluğunu kavrayabilmek için; seçime katılan partilerin niteliklerine ve Türkiye'nin mevcut seçim koşullarında işçi sınıfının bağımsız politikasının ne olması gerekliliğine kısa da olsa açıklık getirmek gerekir.

Ülkemizde, mevcut parlamenter faşizmi uygulayan, MC hükümetini oluşturan partilerin tümü seçimlere katılmaktadır. Emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazi, MC hükümeti denemesinden sonra; meclise milletvekili ve partileri satın alarak hükümet oluşturma yerine, bu parti ve milletvekillerini oluşturan oy kaynaklarını satın alarak, sağ partileri, parti ve güç bakımından bir veya iki parti etrafında toplayarak, seçimlerden sonra oluşacak olan bir sağ koalisyonun parti sayısını azaltmayı kafaya koymuş görmektedir. Emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazi, bu toparlama tercihinin, (MHP'yi biraz daha güçlendirerek) özellikle AP etrafında yapmayı düşünmektedir. MC koalisyon partilerinden CGP, (daha güdükleşeceğinden başka) güdükleşeceği kadar güdükleşti. MSP ise; Bu seçimlerde önemli kayıplara uğratılacak, emperyalizm ve işbirlikçi teknelci sermaye tarafından haddi bildirilecek ve iyice hizaya getirilecektir. Sağ parti olan DP'de, zaten ufalacağı kadar ufaldı ve bu seçimlerde, daha da perişan duruma düşürülecektir. Tek cümle ile söyleyecek olursak, emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazi, bu seçimlerde sağ'ın gücünü toplayacak ve bu alandaki kontrolünü daha da arttıracaktır. Emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazinin bu planı, iki ana temele dayanmaktadır. 1) Seçimlerden sonra güçlü ve kendi içinde tutarlı bir sağ koalisyon oluşturarak, faşist baskıları daha da arttırmak. 2) Bu olmazsa, AP etrafında (çoğunlukla) toparlanmış ve daha sıkı bir kontrol altına alınmış bir sağla, CHP'ye bir hükümet kurdurtup, bu vesileyle sağ ve solu daha sıkı bir şekilde kontrol altına almak. MC hükümetini oluşturan partilerden biri olan MSP'nin korku çığlıklarına rağmen, emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazinin, AP'ye MSP'yi tepeleterek erken seçimi getirmelerinin temelinde, işte bu temel nedenler yatmaktadır. Emperyalizm ve işbirlikçi teknelci burjuvazinin, sağ partiler, seçimler ve oluşturulacak hükümetler üzerindeki planı bu. Bu seçimler sonucu, bu plan önemli ölçüde gerçekleşecektir de.

«Sol» partilere gelince :

Seçime giren «sol» partiler ise, işbirlikçi teknelci burjuvazinin bir kesiminin, orta burjuvazinin, küçük-burjuvazinin ve küçük-burjuva sosyalistlerinin temsilciliğini yapan partiler tarafından, tabiri caizse, tam bir kurbağalar gölünü andırmaktadır. CHP, sosyal-demokrat bir burjuva partisi olduğu ve işbirlikçi teknelci burjuvazinin bir kesiminin ve orta burjuvazinin temsilciliğini yapıp, küçük burjuvazinin de büyük bir kesimini çevresinde topladığı halde: «Halk» ve «halk iktidarı» adına konuşmaktan hiç kimseye fırsat vermemektedir. TBP, «halkın gerçek temsilcisi» ve «sol, ilerici devrimci» bir parti ol-

duğunu iddia edip, bir aslanlı ve on iki yıldızı kendisine amblem yapıp, tarihler boyunca bu düzen tarafından sömürülen, horlanan ve Sovyetler Birliği ile uzaktan yakından bu güne kadar hiç bir (tabii fena yönden) ilgisi olmamış ve halâ da olmayan, Alevi kitlesi ve halk adına Sovyetler Birliği ve sosyalizm düşmanlığını (adeta bir CIA komplosu gibi) yaymaya çalışmaktadır. TİP ise; Önce CHP'nin kucağına oturmuş ve daha sonra, CHP'den tekme yiyince seçimlere kendi adıyla katılmıştır. Teslimiyetçi, oportünist, küçük-burjuva sosyalistleri partisi olduğu halde, işçi sınıfı ve onun bağımsız politikası adına konuşmaktadır.

İşte, seçime katılan sol partiler, çeşitli burjuva ve küçük-burjuva sınıfları içinden çıktıkları ve onların temsilcileri oldukları halde, işçi sınıfı ve diğer emekçiler adına konuşmakla, solu, bir kurbağalar gölü haline getirmişlerdir. İşin kötüsü de, bu partiler, bu vıraklamaların tümünü işçi sınıfı ve diğer emekçiler adına yapmaktadırlar. Seçimlere katılan siyasi partilerin nitelikleri ve siyasi ortam kısaca bu.

Mevcut durumda işçi sınıfının bir partisi yoktur. Olmadığı için, seçimlere de katılmamıştır. Fakat, bir işçi sınıfı partisinin oluşum mücadelesi; bütün proleter devrimcilerin bilinçli çabaları ve nesnel şartların da olgunlaşması ile, hızlı ve güçlü bir şekilde gelişmektedir. Türkiye'nin mevcut siyasi ortamında; işçi sınıfı, sosyal - demokrasiden ve küçük-burjuva sosyalistlerinden ayrı, bağımsız politikasını uygulayabilmek için, nasıl bir yol izlemelidir? Bu soruya doğru bir cevap verebilmek için, seçim sonucu tahminlerine de kısaca değinmek gerekir.

Bu seçimler sonucu; CHP veya AP'nin tek başına iktidar olabileceğini düşünmek, kuşkusuz ham bir hayal olur. Çünkü, AP genellikle işbirlikçi teknelci burjuvazinin temsilciliğini yapmasına rağmen, işbirlikçi teknelci sermayenin bir kesimi de hala CHP içinde yerini almaktadır. Bununla birlikte; işbirlikçi teknelci sermaye, diğer sermaye katmanlarını ortadan kaldırıp kesin bir hakimiyet kurmadığı halde, bu sermaye sahipleri üzerindeki kontrolünü arttıracaktır. Fakat, ne bu sermaye katmanlarını ne de bunların siyasi partilerini tamamen ortadan kaldıramıyacaktır. Bunun için, AP'nin tek başına iktidar olma olanağı yoktur. CHP ise; bir sürü «düzen değişikliği, halk iktidarı» demagogileri yapmasına rağmen; emekçi sınıfların bilinçli bir kesimini, bu demagojiye inandıramamaktadır. Emekçi sınıfların bilinçsiz kesimlerinin önemli bir kısmı da, feodalizmin henüz üst yapıda etkisi ve sermaye çevrelerinin ekonomik baskıları yüzünden, halâ çeşitli sağ partilerin peşinden gitmektedir. CHP, milletvekili sayısını biraz arttırarak yine Türkiye'nin en güçlü partisi olma durumunu muhafaza edecektir. Ama tek başına iktidar olamayacaktır. Bu durumda, her iki partinin de ayrı hükümetler kurma ve bu uğurda koalisyonlar oluşturması halinde. işbirlikçi teknelci (gerek CHP, gerekse AP saflarında olan) burjuvazinin işine gelir cinsten olmayan zayıf hükümetler ortaya çıkacaktır. Bunun için, büyük bir olasılıkla; hem

CHP saflarındaki işbirlikçi teknelci burjuvazi, hem de AP saflarındakiler her iki partiyi de sıkıştırarak, (daha önce de CHP'nin yaptığı gibi) «rejimin kurtarılması» «demokrasinin kurtarılması» gerekçeleriyle bir CHP-AP koalisyonu oluşturabilirler. Bu objektif koşullar karşısında ; işçi sınıfı, yoksul köylü ve diğer emekçiler nasıl bağımsız bir politika izlemelidirler Bu durumda; işçi sınıfı, yoksul köylü ve diğer emekçiler, «sol komünizm» çocukluk hastalığına kendilerini kaptırıp seçimlere katılmama gibi bir yol izlemeyeceklerdir. İşçi sınıfının bir siyasi partisi olmadığı bu ortamda izleyeceği politika şudur:

1) Seçime katılma olanaklarının olduğu aamlarda, işçi sınıfının bağımsız adaylarını seçime sokma, 2) Bu olanakların olmadığı yerlerde ise: CHP içindeki ilerici, demokrat adaylarla belli ilkeler etrafında anlaşarak, CHP içindeki ilerici adayların (gerekirse tercihli oyla) desteklemek.

«Sol» olan bu üç parti arasında, neden CHP ile böylesine belli ilkeler üzerinde bir ittifaka gidilmeli?

TBP bir burjuva partisi olmasına rağmen; neyi hangi sınıfları savunduğu bilinmeyen ve ne idüğü belli olmayan ilkesiz bir demagoji partisidir. Bununla bir ilke bulup ittifak kurmanın olanağı yoktur. TİP ise; Marksizm-Leninizmi tahrif ederek, Marksizm-Leninizm adına konuşan, işçi sınıfını burjuvazinin kuyruğuna takıp, parlamentarizm batığına sokmaya çalışan oportünist bir partidir. Bu oportünist partinin desteklenmesi, bu oportünist partinin oportünist emellerinin geliştirilmesi ve işçi sınıfını daha uzun bir süre aldatmasına yardımcı olunması demektir. Hem de proletarya fırsatını bulunca oportünizmin gelişmesini, güçlenmesini sağlamaz. Fırsatını bulunca; oportünizme en ağır tekme vurup, bir daha dirilmemek kaydıyla yerin dibine girmesini sağlar.

Bu nedenlerden dolayı: İşçi sınıfı, bağımsız adaylarının olmadığı yerlerde bir reformist burjuva partisi olan CHP adaylarına kendi şartlarını koşarak ve kabul ettirerek bilinçli bir şekilde oylarıyla desteklemelidirler.

İşçi sınıfının bağımsız adaylarının seçimlere girdiği alanlarda: «efendim CHP'nin oyları parçalanır, bu da sağ partilere yarar, bunun için işçi sınıfının bağımsız adayları çıkartılmamalıdır, desteklenmemelidir.» şeklindeki iddialara gelince:

Bu iddianın ne menem bir şey olduğunu önce bir fıkra anlatarak açıklamaya çalışacağız: Adamın birine: «sen bir dağ başında yalnız başına gidiyorsun, yoluna aniden bir ayı çıktı ne yaparsın» diye sormuşlar. Adam: «silah sıkardım» demiş. «silahın yok» demişler, «taşla vururum» demiş, «taşta yok» demişler, «sopayla vururum» demiş, «sopa da yok» deyince, adam düşünüp: «Söyleyin bakalım şimdi, siz ayıdan yanamısınız, yoksa benden yanamısınız» demiş. Yukarıda mevcut siyasi ortam, seçimlere katılan partilerin niteliklerini, işçi sınıfının olanaklarının el verdiği yerlerde bağımsız adaylar koymasının ve bu adayların desteklenmesinin zo-

Emeğin Birliği'ne Yöneltilen

Emeğin Birliği çıkmaya başladığı günden bugüne (yazılı olarak ve elimize geçen), bir eleştiri, bir de şarlatanca saldırı yöneltilmiştir. Eleştiri: Mihri Belli'nin genel başkanlığını yaptığı, Türkiye Emekçi Partisinin (TEP), haftalık gazetesi olan «Bağımsız Türkiye» gazetesi tarafından yapıldı. Şarlatanlık saldırısı ise: «Halkın Birliği» tarafından «Halkın Birliği»nin 7. sayısında yer aldı.

Kuşkusuz bu durumda: «Bağımsız Türkiye» gazetesinin eleştirisi daha ciddi olduğu için: önce onun eleştirisini cevaplamak gerekirdi. Ne ki; «Bağımsız Türkiye» gazetesinin eleştirisi hâlâ bitmediği, devam ettiği için: Eleştiri bitince cevaplamak kaydıyla, şimdilik erteleyip, «Halkın Birliği»nin şarlatanlık saldırısını cevaplayacağız.

«Halkın Birliği» 7. sayısının 14. sayfasını «Deniz, Hüseyin, Yusuf'un Anıları Yaşıyor» başlığı altında, Deniz, Hüseyin, Yusuf'un anma gününe ayırmış. Kendi keyfince birşeyler söyledikten sonra, bu devrim şehitlerinin niteliklerini de belirterek (!) şöyle demiş: «Kafalarındaki subjektif devrim yolu, küçük burjuva devrimciliği anlayışı, tesadüfen ortaya çıkan, ya da kötü niyetlerinden doğan bir anlayış değildir.» Sosyal-şöven yazar hazretleri, hem şehit yoldaşlarımızı «küçük-burjuva ihtilalcileri» olarak nitelendirmiş, hem de büyük bir fillistinlikle; bu niteliklerinin «kötü niyetlerinden» olmadığı sosyal-şarlatanlığını yapmıştır. Daha sonra, o dönemdeki hareketin sınıfsal bir analizini (!) yaparak da şu senteze varmış: «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mücadele anlayışları küçük-burjuva ihtilalciliği olmakla birlikte, o hareket içinde proleter bir yan da vardı: ve bu yan gelişmektedir.» Görüldüğü gibi, Maocu yazar hazretleri; Faşizme karşı kahramanca ve kararlı proleter mücadeleleriyle Türkiye toplumunu kökünden sarsan, Türkiye işçi sınıfı ve diğer tüm emekçiler üzerinde silinmeyecek derin izler bırakan, kahraman devrim şehitleri; Deniz, Hüseyin, Yusuf'u «küçük-burjuva ihtilalcileri», fakat; Maocu kervana katılan küçük-burjuva züppelerini ise; «proleter» devrimciler olarak (!) niteliyor.

71 dönemi, Denizlerin hareketinin proleter ve küçük-burjuva olmak üzere, iki yönünün olduğu, hareketin homojen sınıfsal bir nitelik taşımadığı doğrudur. Fakat bu hareketin küçük-burjuva yönünü: «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» temsil ettiği iddiası: tamamen öznel, egoistçe, adi ve iblisçe bir siyasi sahtekârlıktır. Böylesi bir sapı silik iddiaya madde temel bulmak imkansızdır. Zaten siyasi simsar yazar efendi de bu iddiasına bir kılıf bulmaya çalışmış, fakat; bulmuş olduğu bu kılıf da, kendisi gibi sipsivri ayazda kalmış. Bulduğu kılıf şu: «Aksine o dönemi hazırlayan objektif gerçekler ve kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi bu arkadaşların anlayışlarının doğmasına etki etmiştir.» İşte; bu efendinin şarlatanlık iddiasına bulmuş olduğu kılıf (!) Bulmuş olduğu bu yapmacık kılıfa; kasıtlı siyasi sahtekârlardan başkasını inandırmak mümkün mü? Bu siyasi sahtekarın, şehit yoldaşlarımıza yakıştırmış olduğu bu sıfatın tek nedeni: herkesin bilebileceği gibi, bu yoldaşların Sovyet düşmanlığı yapmamış olmalarından gelmektedir. Çünkü; bu şehit yoldaşların pratikte yaptığının aynısını İbrahim Kaypakkaya'da yaptığı halde, İbrahim'e «proleter» devrimci der ve öyle kabul ederler. Böyle olduğu halde; «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarını küçük-burjuva ihtilalciliği» ile suçlarlar. Bu Maocu değerlendirmenin herşeyde olduğu gibi burada da mayası meydana çıkmaktadır.

71 dönemi Denizler Hareketinin proleter yönünü: şimdiki Maocu kervana katılan sosyal-şövenler değil; «Deniz Gezmiş ve arkadaşları» temsil ediyorlardı. Ve hareketin bu liderleri, devrimci hareket şu katkılarıyla hareketin proleter yönünü temsil ettiklerini ispatlamışlardır.

1) Eksikte uygulanmış olsa illegalitenin, 2) Yine hatalarda yapmakla birlikte, şiddet politikasını mücadelenin temel ilkeleri haline getirmeleri ve 3) Faşizmin karşısında proleter bir kararlılık ve inançla Türkiye ve dünya proletaryasına layık bir şekilde

direyerek, burjuvazinin yüreğine ölürken bile korku salmaları.

Evet Hüseyin, Deniz, Yusuf'un liderliklerinde başlatılan hareketin, bir küçük burjuva, birde proleter yönü vardı. Fakat proleter yönünü; bu şehit devrim liderleri «devrimci harekete yapmış oldukları bu önemli katkılarıyla»; temsil etmekteydiler, ve yaşayan anılarıyla etmekteydiler. Bu şehit yoldaşları Maocu olmadıkları için «küçük-burjuva ihtilalciliği» ile suçlamak ve «aksine o dönemi hazırlayan objektif gerçekler ve kitlelerin bilinçlenme ve örgütlenme seviyesi bu arkadaşların anlayışlarının doğmasına etki etmiştir» diyerek; o zamanın Maocularının, bunları etkileyecek güçte olmadıklarından dert yanarak, siyasi sahtekarlık yapmak boşuna sayın yazar. Boşuna çünkü: Maoculuk havada bir ideoloji değil, Maoculuk küçük-burjuva sınıfsal temelden kaynaklanan bir ideolojidir. Bunun için bu ideolojiyi benimsemek rastgele birşey değil, küçük-burjuva sınıfsal karakter isteyen bir şeydir. Yanı, Denizlerin hareketi içinde yer alan bazı unsurların bugün Maocu kervana katılmalarının sebebi, Maocuların siyasi bakımdan devrimci hareket içerisinde güçlü olmaları değil, fakat bu unsurların küçük-burjuva sınıfsal niteliğidir, o dönemde devrimci hareket içerisinde henüz küçük burjuva ile proletarya arasındaki çelişki, (Maoculuğun P D Aydınlik adı altında ortaya çıkmış olmasına rağmen) henüz tam anlamıyla su yüzüne çıkmamıştı. Bundan dolayı, küçük-burjuvazi ile proletarya, ayrı ayrı saflarda değil, bir örgüt çatısı altında birlikte olabiliyordu. Onun için: «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» temsil ettiği mücadelenin çatısı altında da, hem proleter, hem de küçük-burjuvalar bulunuyorlardı. Ancak; bu sınıfsal saflaşma daha sonra gerçekleşmiştir. Ne ki; Marksistler kişilerin geleceğinin münecimliğini (böylesi münecimliği ancak Maocular yaparlar) yapamayacaklarına göre, o dönemde; Hüseyin, Deniz, Yusuf yoldaşlar, söylemiş oldukları sözlerinin altına koymuş oldukları şu şiarlarla Maocu küçük-burjuva, sosyal-şöven kesimi değil, proleter kesimi temsil ettiklerini ispatlamışlardır: Deniz: «Yaşasın Türkiye halkının bağımsızlık mücadelesi. Yaşasın Marksizmin-Leninizmin yüce ideolojisi. Yaşasın Türk ve Kürt halkının devrimci mücadelesi.»

Hüseyin: «Yaşasın işçiler, köylüler ve yaşasın devrimciler! Kahrolsun faşizm ve emperyalizm.»

Yusuf: «Yaşasın devrimciler, Kahrolsun faşizm». Görüldüğü gibi: bu şehit yoldaşlar, o dönemde Maocuların yapmış oldukları bütün şarlatanlığa rağmen: Ne «Kahrolsun iki süper güç», ne «kahrolsun Sovyet Sosyal-emperyalizmi», ne «kahrolsun sosyal-faşizm» ve ne de «Ne Amerika ne Rusya» gibi; sosyal-şöven küçük-burjuva şarlatanlıklarından hiç birisini yapmamışlardır. İşte şehit yoldaşların bu proleter karakterinden dolayıdır ki; bu Maocu yazar, bu devrim şehitlerini «küçük-burjuva ihtilalcileri» ve bugün Maocu kervana katılan ve kimden yana olduklarını 1 Mayıs'ta İstanbul'da tartışılmayacak biçimde ispatlayan sosyal-şövenleri de «proleter» devrimcileri temsil ettiklerini, sofitçe ve şarlatanca iddia etmiştir.

Tabii ki bu zat: Bu devrim şehitlerini hem «küçük-burjuva ihtilalciliği» ile suçlayıp, hem de kendi kavlince «temize» çıkarmak için bu kabahati, o günün koşullarına yüklemesini boşuna yapmamıştır. Maocuların her iddiasının altından bir çapanoğlu çıktığı gibi; bu gayretinin altında da bir çapanoğlu yatmaktadır. O da; yeni bir «mirasa» konma davacılığı. Bu zat, bu mirasyedi niyetini şöyle açıklıyor:

«Bu hareket içinde, küçük-burjuva ihtilalciliğini bayrak edinen ve gelişim içinde yığınlaşma düşen unsurların bir kısmı siyasi hayattan çekilmiş, birkaçı soluğu T.K.P.de almıştır. Emeğin Birliği adlı dergi etrafında birleşen bir kısım teslimiyetçi de, bugün T.K.P.'nin kuyruğunda kulaç atmaktadır. (...) Deniz Gezmiş'in mirasına sahip çıkmak isteyen bu baylar sahtekardan başka birşey değildir. (...) Bu sebeple, hem Deniz ve arkadaşlarına ağız dolusu küf-

reden revizyonistlerle kolkola gezmek, (doğru, revizyonistler küfretmişlerdir. Peki Maocular az mı küfrettiler? Şimdi «küçük-burjuva ihtilalcileri» derken sende küfretmiş olmuyor musun?) onların kuyruğundan gitmek, hem de Denizlerin mirasçısı olduğunu söylemek iki yüzlü, bezirgan tavrıdır. (...) Deniz Gezmiş'in mirasına bezirgan zihniyetle sahip çıkmaya çalışan bir akımda Emekçi dergisi çevresidir. Pili bitmiş eski revizyonistlerden oluşan bu çevre, Denizlerin mücadelesiyle hiç bir ortak yanları olmadığı halde, onun mirasını kendi emellerine alet etmeye, Deniz'in isminden faydalanarak, kendi revizyonist görüşlerini yaymaya çalışmaktadırlar.»

Okuyucunun kolayca görebileceği gibi; bu zatın, bütün derdi sağa-sola saldırarak, bir miras bulup ve bu mirasa konmak. Sağa-sola bu şekilde saldırıktan sonra; büyük bir «miras» yedilikle şöyle söylüyor: «Çeşitli dönemlerde mücadele veren devrimcilerin olumlu yanlarının tek mirasçısı proleter devrimciler ve halk kitleleridir.» Tabii ki; «Proleter devrimci»de bu Maocu zat ve bunun gibi düşünenlerden başkası değildir (!) ve böylece de bu «miras»ın sahibi de tabiatıyla bu zat ve bunun gibi düşünenler oluyor!

Bu Maocu zat ve bunun gibileri; devrim şehidi İbrahim Kaypakkaya'nın köylü şapkalı resimlerini çektirerek, bu resim'in arkasına gizlenmeleri, bu efendileri iflastan kurtarmaya yetmedi. İflas eden yahudinin eski defterleri yokladığı gibi: Bu sosyal-şöven zatta, Kaypakkaya'nın mirası, kendilerini iflastan kurtarmaya yetmeyince hemen eski devrim şehitleri defterini yoklamak aklına gelmiş ve Deniz, Yusuf, Hüseyin yoldaşları bulmuş, bunlarda kendisine cazip gelince, hemen bunların bir «miras»cısı pozisyonuna girmiş (!) Ve bunu yiyebilme içinde sağa-sola pervasızca ağız atmaya başlamış. Emeğin Birliği'ne de bu maksatla çatmış. Yoksa Emeğin Birliği'nde bugüne kadar, Maocu sosyal-şöven volanti-rist ideolojiyi eleştiren, bir sürü yazılar çıktı ve çıkmaya devam etmektedir. Sayın Maocu yazar bunların hiç birisini eleştirememiş. Fakat; büyük bir gayret ve çabayla Emeğin Birliği ile «miras» davasına girişmiş. Ne yazık ki; bu «miras»lar Maocu burjuva uşaklarının yutabileceği cinsten «miras»lar değildir. Çünkü; Yukarıda belirttiğimiz gibi bu şehit yoldaşların, ölüm sehvasının önünde atılan şiarlar bile Maoculara mahsus şiarlar değil, proletaryaya mahsus şiarlardır. Hem de, bu «miras»a konmak için: bu volanti-rist Moucu hazretleri Emeğin Birliği'ne boşuna çatmış. Çünkü Emeğin Birliği şimdiye kadar; «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» «miras»cısı olduğuna dair bir tek kelime bile yazmamıştır. Çünkü: Emeğin Birliği şuna inanır ki; Devrim şehitleri hiç kimsenin tekelinde değildir ve hiç kimsenin «mirası» da olamaz. Tüm devrim şehitlerinin (tabiri caizse) «miras»ı ülkenin ve bütün dünya işçi sınıfı ve emekçilerindir. Emeğin Birliği'nin: Hiç kimsenin «mirasına» ihtiyacı yoktur. Ancak Emeğin Birliği, yalnız «Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının» değil, ülkemizde ve bütün dünyada verilen tüm devrim şehitlerine saygılıdır. Devrim şehitlerine saygılı olmak «miras» cılık değildir. Deniz, Yusuf, Hüseyin bizim mücadele yoldaşlarımızdır. Bu yoldaşların anılarına saygılı olmaktan daha doğal bir şey var mı? Emeğin Birliği hiç kimsenin «mirası»na konmamıştır, böyle bir şeye ihtiyacı olmadığı gibi, hiç kimseyle bir «miras»cılık davası da yoktur. Kişi «miras»cılığı ancak: Maoculuğun bir ilkesidir. Marksizmin - Leninizmin değil. Kişileri putlaştırmak ve o putların arkasına gizlenmek Maoculuğa has bir kuraldır. İflas eden bütün ideolojilerin tutunacağı dal her zaman eski-püskü bir «miras» bulup arkasına gizlenmektir. Zaten «Halkın Birliği» de herhalde yeni bir iflastan eşiğinde ki: konmak için yeni bir miras arıyor. Konabilseniz bile baylar; bu «miras»da sizi iflastan kurtaramaz. Sizi iflasta doğru götüren; az «miras» yemiş olmanız değil; sizi iflasta

Şarlatanca Bir Saldırıya Cevap

götüren: kuyruğuna takıldığınız Maocu sosyal-şöven volantiirist ideolojidir.

Biz: Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in şahsiyetlerinin ve o dönemde tüm yapılanların değil; yanlışlarını bir tarafa bırakıp doğrularını alıp; ve özellikle ölümlen attıkları şiarları kabul edip ve bu şiarlar ışığında yolumuza devam ediyoruz. Tekrar edelim: Bizim hiç bir kimsenin «mirası» üzerinde hiç bir kimse ile davamız yoktur (!) Devrim şehitlerini, herkesin andığı gibi biz de anıyoruz. Herkes de bütün devrim şehitlerini anabilir ve onların şiarlarını atabilir. Bütün bunları yaparken; hiç kimsenin sağa-sola çamur atmasına hakkının olmadığını da belirterek, okuyucudan özür dileyip, «Halkın Birliği» sayın yazarına şu soruyu sormayı hakkımız olarak görüyoruz: «Siz geçmişte 'Deniz Gezmiş ve arkadaşları' ile birlikte değildiniz, şimdi de onları 'küçük-burjuva ihtilalciliği' ile suçluyorsunuz ve hem de 'miras'larına konmaya çalışıyorsunuz, bütün bunlar yetmiyor sağa-sola 'miras' davasından dolayı çamur atıyor ve 'miras' paylaştırıcılığı yapıyorsunuz. Peki sormak ayıp olmasın: Siz bizim itin nesi oluyorsunuz? Biz bu sayın baya Deniz'lerin 'miras'ına kondu diye çatmıyoruz, hayır: 'Ürmesini bilmeyen it sürüsüne getirir kurt' halk deyiminde olduğu gibi: bize ve sağa-sola ağız attığı için; zorunlu olarak ağızının payını veriyoruz. (Bunun için okuyucunun bu kullanmaya mecbur kaldığımız kelimelerden dolayı bizi mazur göreceğine inanıyoruz). Daha önce de belirttiğimiz gibi; orta yande bir 'miras' davası yok. Kaldı ki olsa bile: bu 'miras'ı pay etme ükalalığı bu sapı silik herife düşmez. Tekrar edelim: Emeğin Birliği hiç kimsenin 'mirasçısı' değil, hiç kimsenin 'miras'ı' peşinde de koşmuyor, hiç bir kimseyle bir 'miras' davası da yoktur.

«Halkın Birliği» yazarının: «Deniz'lerin kararlılıkla mücadele ettikleri dönemde, kavgadan kaçan unsurlar, şimdi onlara sahip çıkıyor.» şeklindeki provakasyonuna da şimdilik hiç bir şey demiyoruz. Kimin «kaçıp» kimin kaçmadığı kimin gibi (çeşitli gerekçelerle) teslim olmayı mücadele etmeye yeğlediği, (bugünde belli ama, sizin gibi burjuva uşakları görmek istememektedirler) günü gelince daha da açık bir şekilde belli olacaktır. O zaman hem senin gibi haddini bilmeyip sağa-sola çamur atanlara, hem de «kavgadan kaçanlara» hesap sorulacaktır:

«Halkın Birliği» yazarı ükalalıklarına şöyle devam ediyor: «Bu unsurlar keskin sözlerle revizyonizme karşı olduklarını söylemekle birlikte esasında revizyonist örgütlere kadro yetiştirmektedirler. Çünkü bunlar Marksist-Leninist çizgiye (aman ne Marksist-Leninist çizgi (!) Y.N.) T.K.P. ağızıyla «Maocu bozgunculuk» diye en adi küfürleri savururken, Rus sosyal-emperyalistlerini kölece bir zihniyetle ve kıskançlıkla savunmaktadırlar. Modern revizyonist elebaşlara toz kondurmamaya çalışmaktadırlar. Üstelik bu tavırlarını Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasında tarafsız oldukları iddiasıyla birlikte göstermektedirler. Ama hayat sınıf mücadelesinde tarafsızlığın olmadığını, tarafsızlık adına çıkan bu bayların, pratikte revizyonizmden tarafta yürüdüklerini göstermektedir. (...) Emeğin Birliği dergisi eskiden keskin sözlerle ortaya çıkarken, bugün bu keskinlikleri de teslimiyete dönüşmüştür. Bunlar sadece T.K.P.'nin TSİP'in tezlerini savunurken keskindirler. Bu derginin görüşleri büyük ölçüde T.K.P. hainlerinin onlara aşılacağı görüşlerdir.»

Almış olduğumuz bu anlamsız ve uzun alıntıyla; bu zatın Emeğin Birliği'ne yöneltmiş olduğu laf salatasının tamamını bu yazımıza almış bulunuyoruz. Okuyucu da görmektedir ki: bu maocu efendi; eleştirmiş olduğu Emeğin Birliği'nden hiç bir alıntı almadığı gibi; ya Emeğin Birliği'ni hiç okumamış, ya da okumuş fakat: Emeğin Birliği'ne göre değil, Maocu mayasına uygun bir şekilde, kendi istekleri doğrultusunda, kendi kendine gelin güveyi olmuş. Çünkü; Emeğin Birliği'ni okusaydı, en azından Eme-

ğin Birliği'nin kendilerine: «Maocu bozguncular» değil, «Maocu sosyal-şöven volantiirist burjuva uşakları» dediğini öğrenmiş olurdu. Emeğin Birliği, Maocuları, proletarya saflarında ve proletarya içi bir akım olarak görmediği için: Maoculara «bozguncu» veya «bölücü» gibi sıfatları yakıştıramaz. Emeğin Birliği: Maoculuğu derin bir şekilde incelemiş ve Maoculuğun küçük-burjuva volantiirizminden kaynaklandığını, sosyal-şövenizme dönüştüğünü, proletaryadan koparak (1 Mayıs İstanbul olayları bu tahlilimizin doğruluğunu ispatlamıştır) burjuvazinin yanında yerini alarak, burjuva uşaklığı haline geldiğini çok doğru bir şekilde ispatlamıştır. Bunun için, Emeğin Birliği bilimsel olarak tespit ettiği bu sıfatlar dışında, başka herhangi bir sıfatı maoculara reva görmez (!)

«Halkın Birliği» yazarının: «Emeğin Birliği'nin keskin laflarla ortaya çıktığını» ve daha sonra «Rus» düşmanlığı yapmadığından dert yanmasına gelince: Bu iddiasında diğerleri gibi: Emeğin Birliği'nden habersiz, Emeğin Birliği görüşü ile uzaktan yakından alakası olmayan, siyasi bir sahtekarlık olduğunu peşinen belirtelim. Çünkü: Emeğin Birliği hiç bir zaman ne «keskin» ne de törpülenmiş (!) bir Sovyet düşmanlığıyla «ortaya» çıkmamıştır, hiç bir zaman, Sovyet düşmanlığı yapmamıştır ve yapmazda. Hatta, tam tersine; Emeğin Birliği Sovyetler Birliği'ni bilimsel, tutarlı ve kararlı bir biçimde savunmuştur, savunmaya devam etmektedir. Biz, Sovyetler Birliğinin kolhoz politikasını ve burjuva devletleriyle ilgili «Kapitalist olmayan yoldan kalkınma» «barışçı yoldan geçiş» dış politikasını revizyonist bir politika olarak nitelemiştik. Bunu da: Hiç bir zaman için Sovyet düşmanlığı şeklinde değil; işçi sınıfının kendi meselesi, parti içi bir sorun olarak görmüş ve eleştirmiştik. Ve Sovyetlerin bu politikası düzeltilmedikçe de işçi sınıfının bir iç sorunu olarak, bu eleştirimiz devam edecektir, bu bir düşmanlık değil, bir eleştiri-özeleştiri sorunudur.

Yazarın, Emeğin Birliği'nin; «Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasında tarafsız oldukları» iddiasıyla kastettiği: Sovyetler Birliği ile Çin arasındaki çekişmede tarafsızlığına gelince: Kuşkusuz, bu Maocu yazara göre, Çin Marksist-Leninist (!) fakat Sovyetler Birliği revizyonist; Emeğin Birliği'de bu her ikisinin «arasında» tarafsız bir hakem (!) Eğer bu yazar Emeğin Birliği'ni okumuş olsaydı ya da kendi önel isteklerine göre değilde, Emeğin Birliği'ne göre konuşsaydı bu boş gevezeliği yapmazdı. Çünkü Emeğin Birliği; «Marksizm-Leninizmle revizyonizm» arasında tarafsız değil: Emeğin Birliği, Marksizm-Leninizmin canlı ruhuna ortodoksa bağlıdır. Yine emeğin birliği, iki siyasi çizgiden birinin marksizmi temsil ettiği görüşünde değildir. Dolayısıyla sorun «marksizm - Leninizm'le» «revizyonizm» arasında «tarafsız» olup olmamak değildir. Ancak gerek ÇKP yanlıları gerekse SBKP yanlıları marksizmi temsil etmeyen «taraftardan» birinin yanına geçmekle, maksizm-leninizm'den tarafsızlıklarını kanıtlamış olmaktadırlar. Maocu sosyal - şöven gözlük t a k a r a k dünyaya bakanların dışında kalan herkes görmüştür ve görmektedir. Bu politika konusunda Emeğin Birliği'nin, Maocularla diğer Sovyet papağanlığı yapan oportünistlerden farkı: Türkiye koşullarına ne Çin, ne de Sovyet gözüyle bakmak değil; Türkiye'ye: kendi gözüyle bakıp, mücadelesinin yolunu kendisi çizip fakat; Sovyetler Birliği diğer sosyalist ülkeler, dünya işçi sınıfı ve ulusal bağımsızlık ve sosyalizm uğruna mücadelelerle enternasyonal dayanışmayı sağlamaktır. Emeğin Birliği'nin siyasi çizgisi tek kelimeyle budur. Yazar efendi anlayamadıysa iyice anla!..

Diğerlerinde olduğu gibi yazarın, Emeğin Birliği'nin: T.K.P.'nin peşinde kulaç atmaktadır iddiası da, yazarın Maocu hayal dünyasından doğan bir öznedir. Tabii ki: bu sosyal-şöven zata göre T.K.P.'nin «peşinde kulaç» atmamak için Maocular gibi keskin Sovyet ve Sosyalizm düşmanlığı yapmak gerekir. Emeğin Birliği'de böyle bir saçmalık yapıldığı ve yapamayacağı için: bu burjuva uşağına göre; Emeğin Birliği «TKP'nin peşinde kulaç atıyor»

demektir (!) Yazarın bu iddiasına karşı şunu söylemekten başka söz bulamıyoruz: «Küçük-burjuvazil bir kez icat inciler doğurarak Marksizmin-Leninizmin ırzına geçmeye görsün, eğer bir kez buna baş vururlarsa: aklın, mantığın kabul etmeyeceği icatlar doğururlar». Herifler yarım asrı aşkın, sosyalist bir devlet olan Sovyetler BMirliğini, on satırlık bir yazıyla «emperyalist» bir devlet ve koskocaman sosyalist bloku Sovyetlerin «uydusu» kapitalist devletler yapıp, işin içinden çıktılar; buna bakarsan, Emeğin Birliğine bu dediklerini hiç de çok görmemek gerekir. Bu maocu bayların: inkarcılık ve iftira etme iştahı bir kez kabarmaya görsün, eğer inatçılık iştahları kabarırsa; deveyi hamudıyla yutar. İftira etme iştahları kabarırsa öküze buzağı doğurturlar (!) Allah şerlerinden emin eylesin (!!)

Emeğin Birliği hiç bir partinin veya fraksiyonun «peşinde kulaç» atmamaktadır ve atmayacaktır. Emeğin Birliği, Türkiye işçi sınıfının bağımsız siyasi mücadelesini aynı ideolojik doğrultuda yürüten (unsur-örgüt, fraksiyon) herkesle birlikte yürütmektedir ve yürütmeye devam edecektir. Emeğin Birliği bu mücadelesini, emperyalizme işbirlikçi tekelçiliğe ve tüm gericiğe ve faşizme karşı yürütürken: her türden oportünizme karşı mücadelesini de bu mücadele ile birlikte yürütmektedir. Ne ki; Emeğin Birliği, oportünizme karşı mücadelesinde: işçi sınıfına en tehlikeli, burjuvazinin yanına gitmeye en yakın olanını birinci ve diğerlerini ise ikinci plana almıştır. Saptanmış olan bu ilke ışığında; Emeğin Birliği oportünizme karşı yürüttüğü amansız mücadelesinde sosyal-şöven maoculuğu birinci plana ve TKP, TİP, TSİP vb. gibi oportünistleri de ikinci plana almıştır. Çünkü Emeğin Birliği oportünizme kılçık atarak oportünizmi teşhir etme yolunu seçmemiştir. Emeğin Birliği: Her türden oportünizme bilimsel, köklü eleştiriler getirerek oportünizmin teşhir ve tecrit etme yolunu seçmiştir. Bunun için Emeğin Birliği: «Sovyet sosyal-emperyalizmi tezi (!) sosyal-şövenlerin savunduğu bir tezdır» başlığı altında maoculuğa köklü ve bilimsel bir eleştiri getiren yazısını birinci planda yayınlamıştır. Emeğin Birliği: TKP, TİP, TSİP, vb. oportünistleri şimdilik maoculukla aynı kefeye koymamak kaydıyla (ilerde bunların içinde de maocuların yanına yaklaşanlar oluncaya kadar) bu yazı serisinden sonra TİP ve TKP oportünistlerinin programlarına getirmiş olduğu bilimsel ve köklü eleştirileri: ya seri halinde Emeğin Birliği'nde, ya da Emeğin Birliği yayınları yoluyla (broşür veya kitap halinde) çıkartarak yayınlayacaktır. O zaman bu sayın burjuva uşağı yazarda görecek ki: Türkiye'nin ekonomik, sosyal tahlilinde: Maocularla TKP mi aynı şeyleri söylüyor, yoksa Emeğin Birliği ile TKP mi? (Çünkü bu bilimsel incelemede birbirine karşı kan düşmanı gibi gözükse fakat; Türkiye'nin ekonomik, sosyal tahlilinde aynı şeyi söyleyen Maocular ve TKP'nin neleri savunduklarının da bir karşılaştırılması yapılmıştır). Zaten mevcut durumda da Emeğin Birliği: hemen hemen her sayısında yeri geldikçe; Maocuların dışında kalan oportünistleri de eleştirmektedir. Bunu kasıtlı görmek ve duymak istemeyenlerden başka, bütün okuyucular görmek ve bilmektedirler.

Tekrar edelim ki: Emeğin Birliği hiç bir örgüt veya fraksiyonun; «peşinde kulaç» atmamaktadır. Emeğin Birliği; Marksizmin-Leninizmin canlı ruhuna ortodoksa bağlıdır. Emeğin Birliği; hiç kimsenin «mirasına» konmamıştır, hiç kimseyle de böyle bir «miras» davacılığı yoktur. Emeğin Birliği Marksist-Leninist yolu seçmiş ve bu yolda yürüten ve yürümek isteyen bütün örgüt, fraksiyon, unsurlarla birlikte yürüyor, ürücüler ne kadar da ürseler, yürümeye devam edecektir. Emperyalizme, işbirlikçi tekelçiliğe, faşizme ve tüm gericiğe ve her türlü oportünizme, Maocu sosyal-şöven volantiirist burjuva uşaklarına rağmen. Evet Maocu burjuva uşağı yazar: «Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un anıları yaşıyor» fakat senin zannettiğin gibi değil!..

Sovyet Sosyal Emperyalizmi Tezi(!)

Sosyal Şovenlerin Savunduğu Bir Tezdir-7

«(Mataryalist olmaya çalışan ama, mataryalizme sadık kalmayan Dühring'in söylediğinin aksine) ilkeler, araştırmanın başlangıç noktası değil yalnızca onun sonucudurlar; bu ilkeler doğaya ve insanlık tarihine uygulanmamış, fakat bunlardan soyutlanarak elde edilmişlerdir. Bu ilkelere uyan doğa ve insanlık ayanı değildir. Ve bu ilkeler doğa ve tarihle uygunluk halinde oldukları sürece geçerlidirler. İşte maddenin biricik mataryalist anlayışı budur.» (V. İ. Lenin. Mataryalizm Ve Ampriokritisizm, S. 40)

Doğadaki her fenomeni doğru biçimde kavrayabilmek için, ona amprik (görgücül) açıdan değil, fakat diyalektik ve tarihi mataryalizm açısından, bilimsel soyutlama (teori) yoluyla bakmak gerekir. Bu nedenle, bu bölümde Maocu sapma ideolojiyi bilimin miheng taşı olan diyalektik ve tarihi mataryalizme çarparak, bu amprik görüşün kaç ayar olduğunu okuyucunun gözünde somutlaştıracağız. Diyalektiğin dört temel ilkesini ele alarak «Sovyet-sosyal emperyalizmi» (!) iddiasıyla bir karşılaştırmasını yapacağız.

Olgular ancak diyalektik yasalar doğrultusunda ele alınıp çözüldüğü zaman doğru bir biçimde anlaşılabilir. «Siyasi iktidarı ele geçiren burjuvazi, aynı şekilde ekonomik yapıyı kendi sınıfsal çıkarlarına uygun olarak, yukarıdan aşağıya doğru yeniden düzenlemiş ve kapitalizmi geri getirmiştir.» (Özgürlük İçin Direniş, Sayı: 5) diyerek, toplumsal değişimleri, üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki çelişkilere dayandırmadan, şiir yazar gibi basit ve rahat açıklamaya çalışan bu amprik şairlerin skolâstik şiirlerini, diyalektik ve tarihi mataryalizmi özümleyemeyen kişilerde ezberleyip yanık yanık okuyorlar. Toplumsal düzenlerin, kendilerinin sık sık ideoloji değiştirmeleri kadar kolay değişebileceğini zanneden maoculara, toplumsal değişimlerin o kadar kolay almayacağını diyalektik ve tarihi - mataryalizmin ışığında açıklamaya çalışalım.

«a) Diyalektik, metafiziğin tersine doğaya rastgele toplanmış, birbirleriyle ilişkisiz, birbirinden bağımsız, ayrı şeyler, ayrı olaylar gözıyla değil; maddelerin ve olayların birbirleriyle organik olarak ilişkili bulunduğu, birbirlerine dayandığı ve birbirleriyle belirlendiği tam ve bağımlı, bir bütün gözıyla bakar.» (J. Stalin, Diyalektik ve Tarihi Materyalizm. S: 7)

Diyalektiğin bu kanunu her toplumsal değişimin, o toplumun içerisinde yer alan maddi şartların birbirleriyle ilişkileri ve birbiri tarafından belirlenmesi açısından izah edilebileceğini gösterir. Her toplumsal gelişim ve değişim en başta, var olan üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki ilişkiler, bağımlılık ve karışıklık etkilermeler ve çelişkiler göz önünde tutularak değerlendirilmeleridir. Diyalektik sadece top-

lumsal olayların nedenselliğini araştırmakla kalmaz, fakat onların, olayların gelişimi içerisinde, hangi toplumsal etkinin tepkileri olduklarını da inceler; etkisiz ve tepkisiz hiç bir gelişimin olmayacağını belirtir.

«Böylece, toplumsal yaşam ve toplum tarihi bir 'rastlantılar' yığını olmaktan kurtulur; çünkü toplum tarihi, toplumun zorunlu bir gelişmesi haline ve toplumsal tarihin incelenmesi de bir bilim haline gelir.»

«Bu yüzden, proletarya partisinin pratik faaliyetleri, 'müstesna kişilerin' iyi niyetleri, 'akıl', 'evrensel ahlâk'ın, vb. istekleri üzerine değil, toplumun gelişme yasaları ve bu yasaların incelenmesi üzerine oturtulmalıdır.» (a.g.e., s: 9)

Demek ki, «sosyalizmden kapitalizme geri dönüşü», toplumların gelişme yasalarına göre değil, «bir avuç revizyonistin» isteklerine ve marifetlerine dayandıran ve bunu da; «Kısaca söyleyecek olursak, bu geriye dönüş bir avuç burjuva unsurun, parti ve devlet yönetimini ele geçirmesinin bir sonucuydu,» şeklinde formülendiren maocu volantirist ideoloji, azılı bir diyalektik düşmanıdır. Toplumsal değişimler bu kadar basit değildir.

«Dünyadaki olaylar her şeyden ayrı ve tek başına değilse, bütün olaylar birbirine bağlı birbirini karşılıklı olarak koşullandırıyorlarsa, açıkça görülür ki, tarihteki bütün sosyal sistemler ve sosyal hareketlerde, çoğu tarihçilerin sık sık başvurdukları gibi «sonsuz adalet» ya da başka bir takım peşin yargılar açısından değerlendirilemezler; ancak ve ancak, o sistemi ya da sosyal hareketi doğuran ve o sisteme ilişkin koşullar açısından değerlendirilebilirler.» (a.g.e., S: 12)

Toplumsal olaylar ve tarihte görülmüş bütün sosyal sistemler, üretici güçlerin gelişme seviyesi ve mevcut üretim ilişkilerinin belirlediği maddi şartlardan kaynaklanırlar ve bir değişime uğrarlar. Yoksa, her aklına esen, ya da «bir avuç burjuva» toplumu kendi çıkarları doğrultusunda değiştiremez. Hele, değil bir sosyalist toplumda «kapitalizmin restorasyonunu» gerçekleştirmek, sosyalizmin temelinden bir taş bile oynatamazlar. Böylesi düşünceler ütopyaya ve iradeciliğe dayanan, son tahlilde idealist düşüncelerdir.

«Bu yüzden, politikada hata yapmamak ve boş hayalciler durumuna düşmemek için, proletarya partisi eylemlerini soyut «insan aklının ilkeleri» üzerine değil, sosyal gelişmeyi belirleyen, toplumun somut (maddi) yaşam koşulları temeline oturtmalı, «büyük adamların» iyi niyetlerine değil, toplumun maddi yaşamının gelişmesinin gerçek gereksinimleri üzerine dayandırılmalıdır.»

«... Marksizm-leninizm'in gücü ve canlılığı, pratik faaliyeti, toplumun maddi yaşam koşulla-

rındaki gelişmenin gereklerine dayandırmasından ve onu toplumun gerçek yaşamından hiç bir zaman ayırmamasından ileri gelir.» (a.g.e., S: 21)

Diyalektiğin bu ilkesine göre, «Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu» iddiası, toplumların diyalektik gelişim kanunlarından habersiz ve soyut, «insan aklının ilkelerine» dayanan metafizik bir iddiadır. Toplumsal gelişimlerin doğru bir şekilde kavranabilmesi ve olayların açıklanabilmesi için diyalektik yöntemle başvurma zahmetine katlanmayan maocular (PDA sülâlesi) bir takım ne idüğü belirsiz düzmece gazete haberlerine ya da resimlerine başvurarak, bunlara «objektif olgu», «hayatın gerçekleri» diyerek, devrimci kitleleri aldatmaya çalışıyorlar. Üstelik de, bu amprik sapmalar, sosyalist toplumun yaratıcısı ve koruyucusu emekçi yığınları tarihin defterinden bir kalemde silerek, bir avuç revizyoniste, parti ve devlet yöneticisine tarih yazdırıyorlar.

«Bu demektir ki, toplumun gelişme tarihi, her şeyden önce üretimin gelişme tarihi, yüz yıllar boyunca birbirini izleyen üretim biçimleri tarihi, üretim güçlerindeki ve insanların üretim ilişkilerindeki gelişmenin tarihidir.

«Bu yüzden sosyal gelişme tarihi, aynı zamanda, maddi değerleri üretenlerin, üretim süreci içinde temel güç olan ve toplumun varlığı için gerekli olan maddi değerlerin üretimlerini sürdüren emekçi yığınların tarihidir. Bu yüzden tarih bilimi, gerçek bir bilim olacaksa, artık sosyal gelişme tarihini kralların, generallerin davranışlarına, o devletteki «fatihlerin» ve «galiplerin» yaptıklarına indirgemekten kurtulmalı; bu bilim her şeyden önce, maddi değerleri üretenlerin tarihi, emekçi yığınların tarihi, halkın tarihi olma yoluna girmelidir.» (a.g.e., S: 29)

İşte böyle, diyalektik materyalizm bütün toplum tarihini emekçi yığınların tarihi olarak nitelerken, bizim maocu entellektüellerimiz, Sovyet proletaryasının kanlarıyla kurulan ve korunan sosyalist toplumun tarihini bile, «alicengiz» oyunlarıyla proletaryayı «uyutup» iktidarı ele geçiren «bir avuç burjuva»ya yazdırma sevdasından vazgeçmiyorlar.

Diğer taraftan, diyalektiğin bu kanununa göre, doğada, tarihi süreç açısından ileri olan toplumsal düzenin, bir önceki toplumsal düzene geri dönmesi mümkün değildir. Nasıl ki, tam egemenliğini kurmuş kapitalist toplum düzeninin, bir önceki toplumsal düzene geri dönmesi mümkün değildir. Nasıl ki, tam egemenliğini kurmuş kapitalist toplum düzeninin feodalizme geri dönüşü görülmemişse, Sovyetler Birliği'nde de Lenin'in deyimiyle «kesin ve mutlak zafere ulaşan» sosyalist toplumun, yeniden kapitalizme geri dönüşünde mümkün değildir.

«Şurası açıktır ki, sosyal olaylara böyle bir tarihi açıdan bakılmadıkça, tarih biliminin var-

lığı ve gelişmesi olanaksız olacaktır. Çünkü, ancak böyle bir görüş, tarih bilimini bir karma karışıklık, bir rastlantılar ve saçmalıklar yığını olmaktan kurtarabilir.» (a.g.e., S: 12)

Bu diyalektik ilke, hiç bir toplumsal olayın doğada daha önce görülmemiş olaylardan bağımsız, ilişkisiz ve bir rastlantı olarak ortaya çıkamayacağı gerçeği, maocu burjuva uşaklarını, «Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonu»na toplum tarihinden örnekler bulmaya zorlar. Ama verdikleri «restorasyon» örneklerinin (Bu örnekleri ilk bölümde incelemiştik.) «kapitalizmin restorasyonu»yla bir ilişkisi olmadığı açıktır. Çünkü verdikleri örneklerin (Fransa ve İngiltere'deki restorasyon dönemleri, Orta Avrupa'daki proletar devrimlerinin yenilgisi, vb.) hepsinde gördüğümüz, eski toplumu temsil eden ve iktidardan devrilen, ama henüz sınıf olarak ortadan kaldırılmayan, ekonomik ve politik olarak yok edemeyen bir sınıfın, yeniden güç kazanarak ve dış yeni müttefikler bularak, henüz tümüyle ortadan kaldırılmamış eski toplumsal yapıyı onarmak ve yeniden egemen duruma getirmek için, iktidarı tekrar ele geçirmesi ya da iktidara ağırlığını koymasındır.

Ama, Sovyetler Birliği'nde eski toplumun temsilcisi sınıflar iktidardan devrilmekle kalmamış sınıf olarak ta yok edilmişlerdir. Aynı şekilde kapitalist düzenin bütün iktisadi ve sosyal kurumları yerle bir edilmiş ve sosyalist toplumun kuruluşu kesin zafere ulaşmıştır. Bu nedenle, artık Sovyet toplumu için diyalektik olarak, kapitalizme geri dönüş değil, komünist topluma geçiş söz konusudur. Sovyetler Birliği'nde izlenen yanlış ekonomik ve politik uygulamalar da «kapitalizmin restorasyonu»na yol açmaz. Ancak, komünist topluma geçiş sürecini bir süre engelleyebilir ve engellemektedir.

Diyalektiğin dört temel ilkesinden birincisine göre «SSCB'ne kapitalizmin restorasyonu» iddiasını inceledikten sonra şimdi de ikinci temel ilkeyi ele alalım.

(b) Diyalektik, metafiziğin tersine, doğanın durgunluk ve hareketsizlik, durağanlık ve değişmezlik halinde olmadığını, hep bir şeylerin doğduğu ve geliştiği, bazı şeylerin de parçalanıp öldüğü, sürekli bir hareket ve değişme, sürekli bir yenilenme ve gelişme halinde olduğunu kabul eder.

«Bu yüzden diyalektik yöntemle göre, olaylar, yalnızca karşılıklı bağıntı ve dayanışmaları açısından değil, ayrıca bu olayların hareketleri, değişimleri, gelişimleri, var oluştan yok oluşa geçişleri açısından da düşünülmelidir.

«Diyalektik yöntemle göre, asıl önemli olan, o anda kalıcı gibi görünen ama daha o anda kalıcı gibi görünmese bile, doğan ve gelişmekte olan şeydir. Çünkü, diyalektik yöntem, ancak yeni doğan ve gelişmekte olan şeylerin yenilmez olduğunu kabul eder.» (a.g.e., S: 9)

Diyalektiğin bu evrensel tanımı niteliğini incelediğimiz sosyal olaya uygularsak; kuşkusuz «yeni doğan ve gelişmekte» olan proletaryadır. «Eski ve çürümekte olan» da burjuvazidir (kapitalist düzende). Ve bugünkü uygar alemde iktisadi düzen olarak da «genç ve gelişmekte olan» sosyalizm, «eski ve çürümekte» olan da kapitalizmdir. O halde nasıl olurda «mutlak ve kesin zaferi» sağlamış, gelişmekte olan sosyalizm sosyalist Sovyetler Birliği'nde, değil «eski ve çürümekte olan» kökü dahi kazanmış olan kapitalizme yenik düşer? Çürümekte bile değil, artık öl-

müş olan bir şey yeniden dirilir de genç ve gelişmekte olanı yenebilir mi? Pek tabii, maocu idealizme göre bu olabilir; mümkündür (çünkü idealistler, kıyamet günü ölümlerin yeniden dirileceğine iman ederler.) Fakat, diyalektik materyalizme göre böyle bir şey imkânsızdır.

Yeni bir tarihi olgu doğmuşsa bunun başka şeylere dönüşmesi, bu olgu içerisinde yeni ve başka şeylerin doğması mümkündür ve kaçınılmazdır. Ama yeni doğmuş bir olgunun yeniden eski olgu haline dönmesi mümkün değildir. Bu, bütün sosyal olaylar içinde böyledir. Stalin, diyalektiğin bu temel niteliğine şöyle bir örnek verir: «Çarlığın ve burjuva toplumun varlığı sırasında, söz gelimi 1905 Rusya'sında, burjuva demokratik Cumhuriyeti kurma isteği tamamen anlaşılır, yerinde ve devrimci bir istektir; çünkü, o zamanlar burjuva cumhuriyeti ileriye doğru bir adım demektir. Ama, şimdi, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği koşullarında, burjuva demokratik cumhuriyeti kurma isteği çok anlamsız ve karşı-devrimci bir istek olur. Çünkü, Sovyet Cumhuriyeti ile karşılaştırıldığında burjuva cumhuriyeti kurma çabası geriye atılmış bir adımdır.» (a.g.e., S: 12)

Tarih isteklere göre değil, diyalektik yöntemlere göre bir seyir izler. Ancak, ileriye doğru gelişmeden yana olan istekler diyalektiğe uygundur ve mutlaka gerçekleşecek olmalıdır. Toplumsal olaylar, öznel istekle ve bazı rastlantılar doğrultusunda bir değişim seyri izlemez. Sosyal olaylarda, muharrik (itici) güç toplumdur; toplum içerisindeki sosyal sınıflardır. Toplamların diyalektik gelişimi, insanların birbirleriyle, sınıfların birbirleriyle olan ilişkileri temelinden kaynaklanır. Kitlelerin kendi nedensel gelişimleri yolunda, çözümlenmesi zorunlu hale gelen şey kendi çözümünü de beraberinde getiren sosyal fenomenler, yeni bir geçişi, ileriye atılışı gerekli kılar. Bizim ampirik budalalar, işlerine gelen yerde «devrim kitlelerin eseridir» derler, ama «sosyalizmden kapitalizme geri dönüş» söz konusu oldu mu, bu geri dönüşü «bir avuç revizyonist»e beceriler. O zaman, bu sapmalara göre burjuva devrimleri de bir avuç burjuvanın işidir. Oysa biliyoruz ki, bütün devrimler ve toplumsal değişimler kitlelerin eseridir.

Varolan tarihi şartlar içerisinde devrim ve karşı-devrim arasında mücadelenin sürdüğü dönemlerde, çıkarları temelden birbirine karşı olan iki ya da daha çok sınıfların karşılıklı çatışmasını görürüz. Buradaki başarı, objektif ve subjektif koşulların hangi sınıfın lehine gelişmiş olması ile belirlenir. Ama, devrimini yapmış, ekonomik ve politik egemenliğini kurmuş, toplumsal yapıyı temelden değiştirmiş bir sosyalist devrimden sonra işler değişir. Eski sınıflar-arası ilişkiler, alışkanlıklar, eski değer yargıları, vb. alt üst olurlar, ölüp giderler. Yerlerine yeniyi, ileriye temsil edenler gelirler.

«Dünya sürekli bir hareket ve gelişme halindeyse, eskinin ölmesi ve yeninin büyümesi bir gelişme yasasıysa, açıktır ki, artık «değişmez» sosyal sistemlerin, özel mülkiyet ve sömürmenin «sonsuz ilkeleri»nin, köylünün toprak ağasına, işçinin kapitaliste baş eğdirilmesine ilişkin «öncesiz ve sonsuz fikirlerin» varlığı olanaksız bir şeydir.» (a.g.e., S: 13)

Bu gerçeğin ışığı altında, bir sosyalist toplumda yeniden, «köylünün ağasına, işçinin kapitaliste baş eğdirilmesi»ne, hele bunun sessiz-sedasız gerçekleştirilmesine imkân var mıdır? Böylesi saçma görüşlerin, diyalektikle uzak yakın

bir ilgisi yoktur. Bizim burjuva uşaklarının iddia ettiği gibi, «bir avuç burjuva» kapitalizmi geri getirebilmiş olsaydı, o zaman Sovyet proletaryası «baş eğer» miydi, baş eğemez miydi, bu ampirik sapıkların kendileri de, o «bir avuç burjuva» da görürlerdi. Yoksa, maocu ampirikler, kapitalist toplum yapısıyla sosyalist toplum yapısı arasında hiç bir fark görmüyorlar mı ki, sosyalizmden kapitalizme sessiz-sedasız geçilsin de, buna rağmen Sovyet proletaryası günlük yaşantısında herhangi bir değişikliğin olduğunun, sömürü çarkının başı üstünde yeniden döndürülmeye başlandığının farkına ve bilincine varmasın? Diyalektiğe göre, proleterlerin bir düzen değişimini gereksinmeleri, bu uğurda mücadeleye atılmaları ve Marksist-Leninist dünya görüşüne sahip çıkmaları, vb. bütün bunlar sosyal yaşantı içerisinde kendi günlük çıkarlarını iyileştirme doğrultusunda doğar ve gelişir. Aksi takdirde, toplumlar durup dururken ne devrim ne de karşı-devrim hiç bir şey yapamazlar.

«... Yeni üretim güçlerinin ve buna bağlı olarak üretim ilişkilerinin, eski sistemin içinden doğmasıdır. Bu insanın önceden düşünülmüş ve bilinçli faaliyetinin bir sonucu değil, kendiliğinden ve insan iradesinden bağımsız bir oluşumdur.» (a.g.e., S: 39)

Buna göre nasıl olurda, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi yaratan maddi şartlar sosyalizmin bağrından, insan iradesinden ve bilincinden bağımsız olarak doğar? Herhalde maocular, bu objektif şartların bilinçli olarak yaratıldığını iddia etme gülünçlüğüne düşmezler. O halde Lenin ve Stalin'in önderliğinde Sovyet proletaryasının sosyalizmi inşa ve örgütleme çalışmaları, aynı zamanda kaçınılmaz olarak, «revizyonistlerin kapitalizmi restore etme» şartlarını içinde taşımakta imiş; onun için bütün çabalar boşuna imiş!!! Demek Stalin döneminde, proletarya diktatörlüğü altında, sosyalizm yeni bir güç olarak sürekli gelişirken, «bir avuç revizyonist»te boş durmuyormuş. Bilinçli olarak kapitalist üretim şartlarını zuladan geliştirip Stalin'in ölümünden sonra da otomatik olarak açığa çıkarmışlar!!

Diyalektik materyalizme göre nesne olmadan, özne olamaz. Nesnel şartlar ancak kendiliğinden ve insan iradesinden bağımsız olarak ortaya çıkarlar. Bilinç nesneyi yaratamaz, tersine bilinci yaratan nesnedir. Onun için, toplumsal gelişim ve değişimlerde, toplumu harekete geçirecek nesnel şartların oluşması ve toplumsal güçlerin bu nesnel şartların etkisiyle bilinç kazanarak, toplumsal gelişimi (evrimini) değişim (devrim) sürecine dönüştürmesi gerekir.

Kısacası, ne nesnel şartlar insan bilinci tarafından yaratılabilir, ne de bu şartlar ortaya çıkmadan öznel istek ve şartlarla sosyal bir değişim mümkün olabilir. Peki, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmi geri getiren şartlar nasıl oluştu? Bu şartlar nelerdi? Hangi üretim ilişkileri hangi üretim güçlerinin gelişmesini engelledi de, Sovyet toplumu bir geriye dönüşün istemlerini duydu? Ya da, en azından böyle bir dönüş kayıtsız kaldı? Bu sorulara diyalektik materyalizme göre cevap vermek mümkün değildir. Ancak sofistçe bir cevap verilebilir ki, bu da Marksizm-Leninizme sırt dönmekten başka bir şey olamaz.

GELECEK SAYIDA diyalektiğin üçüncü ve dördüncü temel ilkesine göre bir üst üretim biçiminden, bir alt üretim biçimine geri dönüş mümkün müdür? Bunu inceleyeceğiz.

SEÇİMLER'DE MENŞEVİZME KARŞI,

BOLŞEVİK TAKTİK...

Karşı-devrimin yok etmeğe cüret edemediği se-

çimlerin arifesindeyiz. Başta iktidar partileri dahil olmak üzere, tüm burjuva partiler «seçim kampanyası'nı» hızlı bir şekilde sürdürüyor. Her defasında olduğu gibi, yine iktidar partileri —AP, MSP, CGP, MHP— muhalefeti —CHP—, «Komünizmi korumakla», muhalefet partisi ise, iktidar partilerini «komünizme elverişli şartları oluşturmakla» suçlamaktadır. Bütün burjuva partileri bu suçlama »edebiyatında» birbirleriyle yarış ederken; proletarya ve onun en doğal müttefikleri yoksul köylülük, seçimlere bir defa daha olmak üzere Marksist temellere dayalı bir işçi sınıfı partisi eksikliği ile iştirak etmektedirler.

Seçimlerde proletaryanın partisinin eksikliği, burjuva partilerini daha da şımartmakta; burjuva partiler birbirlerine daha da fazla saldırmaktadır. Proletarya partisinin eksikliği, burjuva partilerinin işçi sınıfı adına hareket etmelerini kolaylaştırmakta; burjuva partilerin işçi sınıfının çıkarlarının «savunucusu» olduğu aldatmacasının açığa çıkartılmasını yığınlar nezdinde bir kez daha zorlaştırmaktadır. Devrimci proletarya cumhuriyetin kuruluşundan bugüne değin uzanan bu olaylar karşısında susmakta, partisinin eksikliği ile elinde «oy pusulası» çekimsiz bir şekilde beklemektedir. En basit grev hakkı bile mevcut burjuva partilerce acımasızca yok edilmek istenirken, tüm burjuva partilerin işçi sınıfının savunucusu durumuna gelmeleri. Acaba bu trajedi daha ne kadar devam edecek!

Bu olaylar seçim arefesinin sadece bir yüzüdür. Bunun bir diğer yüzü ise, daha da acıdır. Burjuvazi bir taraftan işçi sınıfının çıkarlarından bahsetmekte, diğer taraftan seçimlerde işçi sınıfının en az temsili için elinden geleni yapmaktadır. Burjuvazi seçimlerle birlikte işçi sınıfı üzerindeki baskıyı arttırıyor. Seçimlerdeki bu baskı, 500.000 kişilik bir Mayıs eylemlerinde olan iğrenç kanlı saldırılardan tut, kendi dümen suyundaki satılık Türk-İş yönetiminin iki büyük partiden herhangi birini destekleme pazarlığına kadar uzanmaktadır. Burjuvazi Marksist bir işçi sınıfı partisi olmasa bile, işçi sınıfı ve yoksul köylülükten korkuyor. Kendisi için, işçi sınıfının elindeki «oy hakkının» bile tehlikeli olacağını seziyor. Marksist bir işçi sınıfı partisi'nin olmamasına rağmen, işçi sınıfının seçmen sayısının en az düzeye düşürmek istiyor. Bu sebeple, burjuvazi mitinglere, siyasi gösterilere, grev yerlerine saldırıyor.

Burjuvazinin bu baskı' şiddet ve terörü, belkide kısa vadede, çalışanların seçimlere katılma oranını düşürebilir. Ama bunlar hiç bir zaman, yığınların faşizmin uygulayıcısı MC iktidarına karşı, edinebilmiş oldukları kinin ortadan kaldıramıyacaktır. Faşizmin baskı ve terörü kısa vadede burjuvazinin amacını gerçekleştirebilir. Ne ki, her baskı, baskıyı uygulayana karşı yığınların kinini bilemekten başka bir şey yapamaz. Zor, zoru uygulayanın zor yoluyla alaşağı edilmesinin bilincini yığınlara özümletmekten başka bir şey sağlayamaz.

Marksist bir işçi sınıfı partisinden eksikliğinden bahsettik. Ancak bu durum, Türkiye'nin içinde bulunduğu bugünkü şartlarda işçi sınıfı adına hareket eden birçok parti ve örgütlerinde, yokluğunu berabere getirmemiştir. Bu parti ve örgütler her sosyal olayda olduğu gibi, seçimlerde işçi sınıfının «kendilerine göre» taktiklerini belirlemeye çalışmaktadırlar. Türkiye genelinde belirginleşen bu görüşler, şu üç noktada toplanmıştır.

1 — TKP, VP, TEP ve PRALETER Dergisi: İşçi sınıfına seçimlerde CHP'nin desteklenmesini önermektedirler.

2 — TİP ve SDP'si : Seçimlerde kendi adaylarının desteklenmesini istemektedirler.

3 — Emeğin Birliği : Seçimlerde; işçi sınıfının burjuva parlamentarizmine karşı devrimci görevini yerine getirecek, işçi ve yoksul köylü milletvekilleri grubunun oluşturulması gerektiğini söylemekte ve bu uğurda mücadele etmektedir. Kurtuluş Sosyalist Dergisi de bu konuda genel olarak Emeğin Birliği'nin siyasetini benimsemektedir.

Bugün Türkiye «solu» içerisinde bir takım parti ve gruplar, seçimlerde CHP'nin desteklenmesini öneriyorlarsa, her şeyden önce CHP nedir, ne değildir. Önce bunu belirlemeye çalışalım:

CHP İŞÇİ SINIFI VE ONUN DEVRİMCİ TALEPLERİNİN TEMSİLCİSİ DEĞİLDİR

Yaklaşan seçimlerde CHP'nin en büyük demogojilerinden birisini de, kendisinin «Halk İktidarını» gerçekleştirecek, adıda üstünde belirli «...Halk Partisi» olduğu yaygarasıdır. Sıkışan her burjuva partisi gibi halk sözcüğü son zamanlarda CHP'nin ağzından düşmez olmuştur. Ne ki bu CHP'nin ilk ve son oyunu değildir. CHP kuruluşundan bugüne kadar, bu demogojiyi sık sık kullanmış, ve bundan sonrada gelişen sınıf mücadelesi içerisinde kullanacağına benzemektedir. Oysa CHP bir geçmişi ve birde geleceği olan partidir. Onun geçmişi, tüm halkın partisi olduğu demogojisi altında, hakim sınıfların partisi olduğu gerçeğidir. Ki bu, Cumhuriyetin kuruluşundan az sonra olmak üzere, 1946'lara kadar uzamıştır. Geleceği ise, kapitalizmin gelişimi ile ayrışan sınıf mücadelesi içerisinde, «halk partisi» demogojisinin, burjuva reformist sosyal demokrasiye dönüşümüydü. Ve bu dönüşümde, 1960 sonrası gelişen sınıf mücadelesi sonrası günümüzde tamamlanmıştır. Yani CHP yığınsal bir küçük burjuva temel üzerinde, orta ve tekel dışı kalmış burjuva katmanlarla birlikte, sosyal-demokrat reformist burjuva parti haline gelmiştir. Üstelik bu parti reformist tekelci burjuvazinin kontrolü altına geçip, işbirlikçi tekelci burjuvazinin bir kesiminin sözcüsü durumunada düşmüştür. İşte bu sınıfsal yapıya sahip bir parti, hiç bir zaman işçi sınıfını temsil edemez. Eğer reformist burjuvazi kendi sınıf çıkarı için, sık sık halk kelimesinden bahsediyor ve işçi sınıfıyla yoksul köylülükten dem vuruyorsa, bu onun gerçek özünü ortadan kaldırmaz. Tersine onun gerçek özünü en açık şekilde açığa çıkarır. Yani dün nasıl halkı temsil ediyorsan, bugünde

o kadar halkı temsil ediyorsun demektir. Ne yazık ki kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, dün halkı değil hakim sınıfları temsil ediyorlardı. İşte bugünde halkı değil, tekelci burjuvazinin bir kesimini temsil ediyorlardı.

Nedir CHP'nin nihai amacı? Üretim araçları üzerinde özel mülkiyete son verecek sosyalizmi mi gerçekleştirmek. Halbuki her defasında, bilhassa seçim konuşmalarında, sosyalizme giden bütün yolları tıkamaktan bahsetmektedir. Oysa, nihai amacı üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti kaldırmayı amaçlamamış bir partinin işçi sınıfını temsil ettiğini söylemek için, ya bir örnek ya da bir örnek olmak gerekir. Ortada bir gerçek varsa, oda CHP'nin yine her defasında, kapitalizmin aksayan yanlarını düzeltmeye dair, binbir taahhüte girişidir. Kapitalizmi kaldırmadan açlığı sefaleti, işsizliği önleyeceği demogojisidir. İşte buda CHP'nin işçi sınıfını değil, burjuvazinin bir partisi olduğunun en iyi kanıtıdır.

Bir diğer soruda şudur: İşçi sınıfını temsil etmeyen CHP'si, işçi sınıfının devrimci taleplerini savunabilir mi? Bu soruya verilecek cevap, en açık şekliyle işçi sınıfının devrimci taleplerinin belirlenmesinden geçer. Nedir bugün işçi sınıfının en genel devrimci talepleri? Bu talepler Marksist bir işçi sınıfı partisinden asgari programı olup, şunlardır. «Büyük toprakların karşılıksız müsadereci», «Kapitalist çiftliklerin kamulaştırılması», Tüm toprakların millileştirilmesi», «Büyük üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılıp, fabrikaların kamulaştırılması», «Bankaların tek bir devlet bankası altında birleştirilip, işçi sınıfı devletine devredilmesi», «İç ve dış ticaret ile, büyük ulaşım araçlarının devletleştirilmesi», «Sürekli ordunun ve polislin lağvedilip, yerine halk milislerinin kurulması», «Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının tanınması» «Siyasi özgürlüklerin sağlanması», «Emperyalizme ve her türlü bağımlılık ilişkilerine son verilmesi», vs, vs, gibi. İşte işçi sınıfı burjuva iktidarlara karşı bu talepler doğrultusunda savaşıyor. Ve bu savaşın biçimlerinde, parlamento-içinden, parlamento-dışına, barışçı olmayan yollardan, barışçı olan yollara kadar uzatır.

Bugün CHP'nin savunmuş olduğu taleplere bakalım. Acaba bu talepler gerçekten, işçilerin yoksul

Faşizm ve

köylülerin devrimci taleplerimidir? CHP, kırsal alanda yoksul köylülüğün devrimci taleplerine yer vermemekte. Bu devrimci talepleri «Toprak reformu» şiarı altında, reformist bir düzeye indirgemektedir. Yani kırsal alanda derebeylik kalıntıları ile bilhassa tekelci sermayenin baskısını yok edecek, toprak devrimini değil, tıpkı kendisi gibi bir burjuva tedbir olan, toprak dağıtımını düşlemektedir. Oysa devrimci proletarya reformlar uğruna mücadeleyi inkar etmez. Ama tek şartla, reformlar uğruna mücadeleyi sosyalizm uğruna mücadele ile bağıntılı bir şekilde savunmak kaydıyla. Yani tek başına reformlar uğruna mücadele değil. Sosyalizm mücadelesine tabi olan reformlar uğruna mücadele. İşte bu bağ kurulmadığı takdirde, reformlar uğruna mücadele, bir burjuva tedbir olup, devrimci proletaryanın hedeflerini muğlaklaştırmaktan başka bir şey yapamaz. Ne ki CHP, reformlar uğruna mücadeleyi sosyalizm mücadelesine tabi kılmak bir tarafa. Türkiye ancak ve ancak kendi iktidarının sosyalizmi önleyeceğini iddia etmektedir. Bu sebeptendir ki CHP'nin «toprak reformu» şiarı, devrimci proletarya şiarı olamaz.

CHP, işçi sınıfının ve yoksul köylünün ekonomik ve politik kurtuluşunu sağlamada ilk adım olan, büyük üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılıp, fabrikaların işçi sınıfı devletine devredilmesi sorununu, daha henüz ne idüğü belirsiz, «halk sektörü» ile cevaplamaya çalışmaktadır. Zira «halk sektörüne» ne idüğü belirsiz bir yapı diyoruz, çünkü bunun belirli bir yanı varsa oda, küçük üreticiler elindeki küçük para birimlerini de toplayıp, efendileri olan işbirlikçi tekelci burjuvazinin kontrolü altına sokma girişimidir. Oysa üretim araçları üzerinde özel mülkiyet var olduğu sürece işçi sınıfının nasibi ücretli kölelik olup, ekonomik kurtuluşu imkansızdır. Halk sektörü ise bu konuda hiç bir şey getirmeyip, işçi sınıfının ücretli köleliğe karşı mücadelesini daha bir müddet muğlaklaştırmak isteyen burjuva formülden başka bir şey değildir. Bu sebeptendir ki işçi sınıfının ücretli köleliğe karşı yükselen mücadelesini muğlaklaştıran bir formül, işçi sınıfının devrimci talebi olamaz!

Diğer taraftan CHP, «siyasi özgürlükler» uğruna mücadeleyi kapitalizm çerçevesi içerisinde gerçekleştirmeye çalışıp, bu mücadelede çok çeşitli konularda sözcülüğünü yaptığı tekelci burjuvazi ile uzlaşarak, bu şiarı burjuva özgürlükler düzeyine indirgemektedir. Eğer bugün işçi sınıfının «siyasi özgürlükler» uğruna bir mücadelesi varsa, bu mücadele kapitalizmin çerçevesi içerisinde gerçekleşmesi mümkün olmayan bir mücadeledir. Yani en genel anlamda bir toprak devrimi, büyük toprak sahiplerinin, kırsal alandaki kapitalist çiftçilerin ve sermaye sahiplerinin ekonomik politik baskısını kırıp, yok edilmedikçe gerçekleşmeyecektir. Tıpkı bunun gibi, «siyasi özgürlüklerde» mevcut kapitalist sistem parçalanmadan, burjuva devlet mekanizması yok edilmeden, bunların yerine işçilerin ve yoksul köylülerin iktidarı kurulmadan, sağlanamaz. İşte bu aşamada, «siyasi özgürlükler», burjuva siyasi özgürlük olmaktan çıkıp, proletaryanın ve yoksul köylülüğün «siyasi özgürlüğü» olur. Bu «siyasi özgürlüğün niteliği», burjuva diktatörlüğü olmayıp, işçilerin ve yoksul köylülerin, proletarya diktatörlüğünün özgül biçimi bir diktatörlük olacaktır. İşte bu anda burjuva reformist CHP ile yollar ayrılmaktadır. CHP işçi sınıfına burjuva diktatörlüğü altında «siyasi özgürlük»leri kazanacağını önerirken, işçi sınıfı dünya genelinde Paris Komünü ile birlikte, burjuva diktatörlüğü şartları altında siyasi özgürlüğün kazanılamayacağını görmüştür. Ayrıca burada şunu belirtelim, «siyasi özgürlükler», burjuva reformist CHP'nin belirttiği gibi, sadece sekiz saatlik iş-günü, çalışma şartlarının düzeltilmesi, referandum hakkının kazanılması da değildir. «Siyasi özgürlük» devrimci işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün, kendisini idare için, kendi temsilcilerinin meclisinin oluşturulmasıdır; sürekli ordunun kaldırılıp, işçilerin ve yoksul köylülerin milis kuvvetlerinin teşkilatlanmasıdır; tüm memurların seçimle tekrar alaşağı edilebilmek üzere başa getirilmesi; burjuvazinin ve hakim sınıfların ekonomik ve politik olarak silahsızlandırılmasıdır; ve bütün bunları teminat altına alacak, işçilerin ve yoksul köylülerin iktidarının kurulmasıdır; bu iktidarın en

Seçimler üzerine-III

önemli teminatı olan, bütün halkın silahlanmasıdır; Devrimci hükümetin, Köylü komitelerinin, işyerleri denetim ve yönetim komitelerinin, vs. kurulmasıdır. Ne yazık ki, özgürlük «aşığı» CHP, her gün beş vakit bu işlemlerin önüne geçecek tek iktidarın kendi hükümeti olduğunu bağırılmaktadır.

CHP'nin bir diğer tutarsızlığı da, onun, emperyalizme karşı tavrında belirlenmektedir. CHP yığınlar önünde bir taraftan anti-emperyalist kesilmekte; diğer taraftan burjuvazinin sıkışık günlerinde Emperyalizmden boşalan yerlerin dolduracağını söylemektedir. Bugün Türkiye emperyalizm tarafından, ekonomik, politik, askeri, kültürel vs. olarak hâkimiyet altına alınmışken, emperyalizm Türkiye içindeki siyasetleri dahi, en açık şekilde yönlendirirken, «anti-emperyalist» CHP, büyük bir suskunluk içerisinde. Ve hatta bu suskunluk bir tarafa; emperyalistler arası çelişkilerden faydalanıp, şu veya bu emperyalist grubun çıkarını dahi üstleneceğini çeşitli defalar belirtmiş ve belirtmeye devam etmektedir. Oysa bütün bu işlemler devrimci proleteryanın tutarlı anti-emperyalist tavırlarıyla bağdaşmayan işlemlerdir. Ancak ne var ki tutarlı bir anti-feodal olmadan, tutarlı bir anti-emperyalist olmak imkansızdır. Tutarlı bir anti-şovenist olmadan, yine tutarlı bir anti-emperyalist olmak imkansızdır. Ne yazık ki, bütün bu işlemler CHP'nin tarihi boyunca inkar ettiği konular olmuştur. CHP bugün değil, daha kuruluşunda emperyalizmle uzlaşmıştı. İşte bu sebeplerdir ki, CHP'nin anti-emperyalist görünümü, işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün, anti-emperyalist tavrı ve şiarı olamaz. İşçi sınıfı her şeyden önce şunu bilir: Ülke içerisinde emperyalist yatırımlar karşılıksız kamulaştırılmadan; ülke içerisindeki sayısı yüzleri aşan askeri üstler yok edilmeden; emperyalizmin askeri bağımlılık biçimi olan NATO'dan kayıtsız şartsız çıkılmadan; emperyalizmle var olan ikili antlaşmalara son verilmeden; emperyalist kültürün kaynakları kökünden kurutulmadan bütün bunları gerçekleştirecek devrim hükümeti kurulmadan işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün ekonomik ve politik kuruluşu imkansızdır. Sosyalizm yolunda emin adımlarla yürümek olanaksızdır. CHP ise bunların hiç birinden bahsetmemektedir. İşte bu sebeplerdir ki, CHP işçi sınıfının tutarlı ve kararlı anti-emperyalist şiarlarının savunucusu da olamaz.

Bütün bu anlatılanlardan sonra deriz ki; CHP gerek dayanmış olduğu sınıfsal tabanla ve gerek savunmuş olduğu taleplerle, işçi sınıfı ve yoksul köylülüğü temsil edemez. Tersine CHP, savunmuş olduğu burjuva reformist taleplerle, dayanmış olduğu tekel dışı kalmış burjuvalar ve geniş küçük burjuvalarla, burjuva sosyal-demokrat bir partidir. Ve üstelik ve partinin yönetimi de, kapitalizmin gelişiminin zorunlu sonucu olarak işbirlikçi tekelci burjuvazinin reformist kesiminin eline geçmiştir.

Görüyoruz ki, CHP seçimlerde temsil ettiği sınıfların çıkarı adına, bu sınıfların şiarları ile birlikte, mevcut burjuva partilere karşı muhalefet etmekte. Ve bu muhalefette, işçilerle yoksul köylüleri ve bunların taleplerini temsil etmemektedir.

CHP seçimlerde her burjuva parti gibi, yığınların politik bilinçsizliğine güvenmekte. «Halk İktidarı» «Halk Sektörü» «Herkes iş, Köylüye toprak» gibi, demogojik şiarlarla, bilinçsiz yığınları kendi peşinden sürükleyeceğine hayal etmektedir. Öyleki yığınların politik bilinçsizliğini, kendi iktidarının ön koşulu olarak görmekte. Bu sebeplerdir ki, yığınların bugün için devrimci taleplerinin kendi taleplerinden ileri geçmemesi için her türlü olanağı seferber etmektedir. Eğer bugün ve bilhassa seçim konuşmaları ve toplantıları sırasında çeşitli olaylar çıkıyorsa, bu olayların pravakasyon olanları bir tarafa, bunların esas sebebini, CHP'nin kendi taleplerini geçen yığınları susturma yöntemlerinde aramalıyız. CHP her defasında kendi reformist şiarlarına karşı, devrimci talepleri dile getiren sosyalistlere saldırmakta. Bu saldırıları da iğrenç burjuva politik oyunları ile örtmeye çalışmaktadır. CHP diğer taraftan, yığın eylemlerinin önünde sadece kendisini alternatif görmekte. Seçimlerde kendisine verilecek oyların, hiç bir zaman boşa gitmeyeceğini, ve bunun «Özgürlükçü demokrasinin gelişiminde» büyük önem olacağını belirtmektedir. Yığınların örgütsüzlüğünü kendi

zaferi için en büyük zaaf olarak görmekte. Yığınların bu zaaflarının giderilmesi uğruna yürütülen her mücadeleyi, «solu» parçalamakla, yığınları «anarşiye» sürüklemekle suçlamaktadır. Seçim propoğandalarında ne yığınları aydınlatmakla ve ne de yığınların politik bilincini yükselmekle uğraşmamakta. Seçim toplantılarında bu uğurda mücadele veren devrimcileride, yine aynı baskı yöntemleriyle susturmaya çalışmaktadır.

İşte TKP, VP, TEP gibi, oportünist ve revizyonist partilerin, seçimlerde desteklenmesi yolunda gösterdikleri, burjuva reformist CHP'nin gerçek yüzü bunlardır. Yani bu oportünist ve revizyonist partiler yığınlara şunu önermektedirler: Seçimlerde kendi adaylarınızı değil, burjuva reformistlerin adaylarını destekleyin; seçimlerde kendi devrimci şiarlarınızı değil, burjuva reformist şiarları dile getirin; seçimlerde kendi talepleriniz uğruna değil, reformist burjuvazinin talepleri uğruna mücadele edin; seçimlerde kendi bağımsız politikanızın değil, burjuva reformist sosyal-demokrasinin arkasından gidin. Kısacası kendi sınıf mücadelenizden vazgeçin! Ve sosyalistler cevap veriyor.

TKP, VP, TEP'SİNİN SEÇİMLERDEKİ SİYASETİ, MENŞEVİZMDİR!

Keskinleşen sınıf mücadelesi içerisinde, işçi sınıfı yeni bir olaya şahit oluyor. Devrim ve onun en önemli bir parçası olan parlementerizm konusunda, tüm oportünist ve revizyonistler, kolkola aynı saflarda yürüyorlar. En sağından tut en soluna kadar tüm oportünistler, işçi sınıfına seçimlerde burjuva reformist CHP'nin desteklenmesini öneriyorlar. Kuşkusuz seçimlerdeki bu tavır, küçük bir yanlışlık olmayıp, oportünizmin dünya görüşünün, devlet ve devrim anlayışının pratikte yansımasıdır. Başını TKP'nin çektiği oportünizm, işçi sınıfına şöyle sesleniyor. «İleri bir demokratik düzen kurmak için», «sosyalizm üzerindeki yasağı kaldırmak için», «Faşizm geçit vermemek için» tek seçenek durumunda olan CHP'yi desteklemek, «işçi sınıfının tarihi bir görevi olmuştur». Ve daha sonra diğer oportünistler VP, TEP Proleter Dergisi bu koroya katılıyorlar. Dikkat edelim birbirlerini «sosyal-faşist» ve «maocu bozkurt» şeklinde suçlayan, aralarında uzlaşmaz bir ayrılık olan, TKP ve Mao'cu Sosyal-Şoven Aydınlik ile Halkın Sesi, bu konuda hem fikir olmuşlardır. Yani keskinleşen sınıf mücadelesi içerisinde tüm oportünist ve revizyonistler saflarını pekiştiriyorlar.

Gündemde seçimler var ise, Sosyalistlerin burjuva parlementerizmine karşı tavrı nedir? «Seçimler için» bir program değil, fakat devrimci sosyal-demokratik (sosyalist) programı tamamlamak için seçimler - işçi sınıfı partisi meseleyi böyle görmektedir» LENİN. Devrimci proleterya seçimlerde burjuva parlementerizmi ile uzlaşıp, milletvekilli veya bakanlık koltuğu kapmak için seçimlere iştirak edemez. Devrimci proleterya kendi bağımsız dünya görüşünden vazgeçip, asgari programının kolunu kanadını kırıp, sadece seçimler için özel programlarda hazırlamaz. Devrimci proleterya kendi dünya görüşünden en küçük bir taviz vermeksizin, kendi asgari programını en geniş şekilde hayata geçirmek için, en geniş şekilde yığınlara indirgemek için, asgari programı ile birlikte seçimlere iştirak eder.

Seçimlerde önemli olan uzlaşmalar temelinde dayalı koltuk kapmak değildir! Önemli olan devrimci proleteryanın kendi programından taviz vermeden; kendi temsilcilerini, işçi sınıfının burjuva parlementerizm karşısındaki devrimci görevlerini yerine getirecek biçimde parlamentoya sokmasıdır. Yani parlamento kürsüsünü, devrimci proleterya'yı eğilmek için; devrimci proleteryanın politik bilincini yükseltmek için; devrimci proleterya'yı daha geniş ve yaygın şekilde örgütlemek için; devrimci proleterya'ya kapitalizmin baskı ve sömürsünden kurtuluşunun yollarını göstermek için, kullanabilmektir. İşte bu şartlar yerine getirildiği takdirde, burjuva parlamentosundaki, işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin önemi vardır. Ayrıca bu durum öyle büyük bir öneme haizdir ki bu görev yerine getirilmediği takdirde (yani yığınlar burjuva parlementerizm hayal-

lerinden sıyrılmadığı sürece) yığınların kendi iktidarlarını kurmaları dahi imkansızdır. Oysa bütün bu işlemleri gerçekleştirecek olan işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin parlamentodaki mücadelesidir. İşçi ve yoksul köylü milletvekilleri parlamentoya sokulmadığı sürece, bu mücadeleyi ve yığınları parlementerizm hayalinden kurtarmak imkansızdır. Kısacası yığınları parlementerizm sarhoşluğundan kurtarıp, devrim yolunda yürütmek olanaksızdır.

Türkiye işçi sınıfının içinde bulunduğu bugünkü evrede, böylesine ağır bir görevden kaçıp, yığınlara CHP'yi desteklemeyi önermek, marksistlerin işi değildir. Bu, tıpkı, 1905 sonrası menşeviklerin yapmış olduğu gibi, oportünistlerin işidir. Bu 1905 sonrası burjuvazi ile blok kuran menşeviklerin yoludur. Ama hiç bir zaman burjuvazi ile kurulacak olan bloku reddeden, bolşevizm değildir.

Lenin, burjuvazi ile blok savunucularına şöyle demiştir: «Kadetlerle birlikte olan blok savunucuları, sadece proleterya'ya ve bütün özgürlük davasına zarar vermektedirler». İşte Türkiye işçi sınıfı hareketinde ihanet içerisinde bulunan TKP — Vatan Partisi, Türkiye Emekçi Partisi ve Proleter Dergisinin yaptığı veya yapmak istediği bundan başka bir şey değildir. Bunlar proleteryanın bağımsız sınıf çıkarını değil, burjuvazi ile blok kurarak, Rusyada Liberallerin, Türkiye'de Reformistlerin çıkarlarını savunan işçi sınıfının oportünistleridir.

Eğer oportünizm tarafından CHP'ye verilen bu desteğin gerekçesi, «faşizm geçit vermemek» olacaksa, soralım: 1907 de burjuvazi ile bloku reddeden bolşevik mücadele tarihinde, değil karşı devrime «geçit vermemek» karşı devrim siyasi iktidarda da değil mi idi! Ama dikkat edelim buna rağmen bolşevikler burjuvazi ile hertürlü bloku reddetmişlerdi. Ama oportünizmin burjuvaziye hizmet siyaseti bu bayları, marksizmin en genel ilkelerinin inkarına götürecektir. Elbetteki oportünizmden daha başkası da beklenemezdi.

Ancak bütün bu anlatılanlardan şu sonuç da çıkmaz. İşçi sınıfı her şart altında hiç bir zaman burjuva demokrat, liberal veya reformistlerle yanyana yürüyemez. İşte bu da her şart altında uzlaşmaları reddeden, sol komünizm çocukluk hastalığının en iyi belirtilerinden birisidir. İşçi sınıfı bazen öyle tarihi evrelerde bulunur ki, burjuva demokrat veya burjuva reformistlerle omuz omuza onlarla kaynaşmadan birlikte yürümek zorunda kalabilir. Fakat bu taktirde bu yürüyüşü zorunlu kılan şartlar mevcut olsa bile, işçi sınıfının bu yürüyüşe katılmasının zorunlu ön koşullarının da gerçekleşmiş olması lazımdır. İşçi sınıfı ile burjuva demokrat veya burjuva liberallerin yürüyüşünü zorunlu kılan şartlar nelerdir. Bu şartları en genel anlamda şöyle sıralayabiliriz:

1 — İşçi sınıfı iktidarına giden yolda, burjuva liberal veya küçük burjuva sınıfların ayak bağı oluşu. Ve bu ayak bağından kurtulmak için bu sınıfın temsilcilerinin siyasi iktidara geçici bir süre gelmelerinin zorunluluğu. Zira bu taktirde yığınların büyük bir çoğunluğu, burjuva liberal veya küçük burjuvazinin gerçek yüzünü görecektir. Oysa bu görülmediği takdirde de proleter devrime geçiş imkansızdır. İşte bu şartlarda sosyalistler burjuva reformistlerle blok oluşturabilirler (*) Ancak Türkiye işçi sınıfı ise henüz böyle bir gelişim aşamasından çok uzaktır. Devrim yolunda yürüten, parlamento içinde, parlamento dışında, barışçı ve barışçı olmayan mücadele biçimlerini uygulayan bir parti henüz yok iken; yığınların bir çırpıda, proleterya'dan, devrimden yana olacağını beklemek ham hayeldir. Tek kelime ile işçi sınıfı iktidara alternatif duruma gelmemiştir ki, bu alternatifliği pekiştirecek, küçük burjuvaziye geçici bir süre iktidar yapsın.

2 — İşçi sınıfı kendisi dışındaki sınıflarla ittifa-

(*) Bakınız, Sol komünizm çocukluk hastalığında, İngiliz komünist partisinin, Hendersor'u destekleme taktiği.

(Baştarafı 9. Sayfada)

ka giderken, sosyalist bilinç yığınlar arasında öylesine bir yaygınlık kazanmalıdır ki, yığınlar tüm olarak, sosyalistlerin geçici bir süre, bu ittifaktan yana olduğunu kavrasınlar. Yığınlar sosyalistlerin uzak ve yakın hedeflerini bilebilsinler. Küçük burjuva programla, sosyalistlerin programlarını karıştırmasınlar. Türkiye işçi sınıfı hareketi ise henüz böyle bir aşamada değildir. Reformistler sol adına bahsederken, yığınların büyük bir çoğunluğu henüz bunun bilincine erişmemişler. Yığınlardaki politik bilinçsizlik, reformistlerle yapılan ittifakı ayırtedebilecek düzeyde değildir. Kısacası sosyalist ideoloji ile küçük burjuva ideolojisi kesin sınır ayırımını çizmemiştir. İşte Türkiye'deki genel politik düzey henüz bunun ayırımını yapacak düzeyde değilken, reformistlerle yapılan blok-proleteryanın politik bilincini mutlaklaştıracaktır.

3 — Burjuva reformistlerle yapılan ittifakın, hiç bir zaman işçi sınıfının burjuva reformistlerine karşı mücadelesini engellememesi lazımdır. İşçi sınıfının kendi bağımsız politikasının yürütülmesinde serbest olması gerekir. İşçi sınıfı burjuva liberallerle ittifak içerisinde, yığınlara burjuva liberallerin kurtuluşu sağlayamayacağı, gerçek kurtuluşun sosyalizmde olduğunun propoğandasının yapmada en küçük bir engelle karşılaşmamalıdır. Türkiye işçi sınıfı hareketinde ise, oportünistler bir taraftan burjuva reformistleri sonuna kadar destekliyorlar; diğer taraftan yapmaları gereken şartlardan biri olarak burjuva reformizminin gerçek yüzünü yığınlara anlatacakları yerde; yığınlara bu ittifakın faydaları üzerinde bol bol nasihat çekiyorlar. Ayrıca burjuva liberaller ve burjuva reformistlerde henüz işçi sınıfına, propoganda da serbestliği tanıyacak düzeyde sıkışmamışlardır. Öyle bir ittifak ki burjuva reformistler anti-komünizm şampiyonu geçiyorlar, işçi sınıfı oportünistleri ise buna cevap vermeyip, burjuva reformistlerle olan ittifaka övgüler düzüyor. Sorahm, nerede kaldı işçi sınıfının bağımsızlığının korunması! Nerede kaldı, işçi sınıfının kendi ideolojisinden taviz vermemesi!

4 — Burjuva reformistlerle yapılan blok, işçi sınıfının nicel ve nitel olarak güçlü bulunduğu yerlerde kendi bağımsız adaylarının parlamentoya sokulmasına engel değildir. İşçi sınıfı asgari ölçüde, parlamentoya burjuva reformistlere rağmen kendi adaylarını göndermekle yükümlüdür. Zira bu yükümlülük yerine getirilmediği takdirde, parlamentoda, burjuva reformistlerinin tutarsızlığını, onların burjuvazi ile olan işbirliğini açıklamak ve bunlara karşı mücadele etmek imkansızdır. Oysa Türkiye işçi sınıfı hareketi içerisinde bulunan oportünistler, eğer varsa, şu veya bu bölgede işçi sınıfı kendi adaylarını parlamentoya gönderiyorlarsa, avazlarının çıktığı kadar bağırp, bunları da engellemeye çalışıyorlar. İşte böylesi bir blokta işçi sınıfı kendi bağımsızlığını koruyamıyor demektir. İşçi sınıfı burjuvazinin kuyruğuna takılmak isteniyor demektir. İşte TKP, VP, TEP ve Proleter Dergisinin yaptığı da budur. Onlar Marksist bir blok değil, burjuvaziyle tamamiyle iç içe geçme olan, burjuvaziye hizmet etme olan, oportünist bir bloktan yanadırlar. (**)

Bütün bunlardan sonra deriz ki, Türkiye işçi sınıfı oportünistlerin iddia ettiği gibi, burjuva reformistlerle seçimlerde blok oluşturma döneminde bulunmamaktadır. TKP, VP, TEP'si gibi oportünist partilerin birinci yanılışı burada düğümleniyor. Diğer taraftan, bu partiler burjuva reformistlerle bloka girip, burjuvazi ile olan blokta işçi sınıfının devrimci görevlerini yerine getirmediklerinden, ikinci bir yanılığa düşmektedir. Ve bu iki yanılığın birleşik etkisi onları, işçi sınıfının önüne değil, sosyal-demokrasinin kuyruğuna götürmüştür.

Oportünizmin burjuvazi ile blok siyasetine son olarak şöyle deriz: «Kahrolsun tüm bloklar! (yani şu veya bu gerekçe ile burjuvaziye bloku savunanlar). İşçilerin partisi, kendi seçim kampanyasını, sadece sözlerde değil pratikte de bağımsız bir şekilde

(**) Bunların dışında sözde bağımsız aday gösteren SDP'nin durumuna kısaca değinelim. Bu «Parti» CHP'den «örgüt» olarak bağımsız aday göstermektedir. Bizim kastedtiğimiz bağımsızlık sadece örgütsel bağımsızlık değildir. İdeolojinin bağımsızlığıdır. SDP, CHP'den örgüt olarak bağımsızdır. Ama ideoloji olarak burjuva ideolojisine bağımlıdır.

yürütmelidir. (Bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekilleri adaylarının gösterilmesi) O, bütün halka ve özellikle proleterya kitlelerine, ilkelere dayanarak cesur ve tutarlı bir eleştiri modeli sağlamalıdır. (Burjuva reformistlere yapılan desteğin övgü boyutlarına ulaşması değil) Kitleleri Kadet özgürlük hainlerinin yapmacık liberalizmde değil, özgürlük mücadelesinde etkin bir şekilde yer almak üzere toparlamayı ancak bu yolla başarabiliriz.» (Burjuva reformist CHP'nin kuyruğundan giderek özgürlükler kazanılmaz) Lenin, (parentez içleri bizim tarafımızdan yazılmıştır)

SEÇİMLERDE İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ TALEPLERİNE YER VERMEYEN TİP, BURJUVA SOSYALİZMİNİ TEMSİL ETMEKTEDİR

1977 Haziran seçimlerine kendi bağımsız milletvekilleri adayı ile giren TİP, işçi sınıfını temsil ettiğini söylemekte; işçi sınıfının bağımsız sesini parlamentoda duyuracağını belirtmekte; ve parlamentoyu burjuva partilerine teslim etmeyeceğini vurgulamaktadır. TİP'in burjuva reformistleri ile blokları reddeden seçimlerdeki bu siyaseti; işçi sınıfına TİP'in doğru devrimci bir siyasette yürüdüğü kanısını vermemelidir. Zira işçi sınıfı partisi vardır! Göstermelik burjuva icazetli işçi sınıfı partiliği de vardır. Acaba TİP bunlardan hangisini temsil etmektedir. İşçi sınıfının politik örgütü olan partisi mi? Yoksa, burjuva icazetli partiliğini mi? Bu sorunun tespiti her şeyden önce işçi sınıfına hareket eden unsurların programının incelenmesinden, yani partinin kimliğinin belirlenmesinden geçer. Ne diyor TİP'in programı: TİP'in programı en genel anlamda, günümüz şartlarında «sosyalizme barışçı geçişin şartlarının mevcut olduğunu»; burjuvazi ile olan uzlaşmaz sınıf çelişkisinin» barışçı yollarla çözümleneceğini»; bu sebeble «devletin demokratikleşmesi gerektiğini; demokratikleşen bir devlet mekanizmasında «gizli örgütlenmenin, narodnizm olduğunu»; gizli örgütlenmelerin mücadeleyi daima «parlamentar yollardan çıkartacağını»; vs. vs. belirtmekte. Devletin demokratikleşmesi için bir dizi talepleri sıralamaktadır.

Görüyoruz ki, TİP'in kısa bir program incelenmesi onun işçi sınıfı partisi olmadığını, tersine işçi sınıfının burjuva sosyalizmi eğilimi olan oportünist bir parti olduğunu belirlemektedir. TİP'in burjuva sosyalizmi eğilimini ve onun savunuculuğunu en iyi şekilde bir diğer tarafta şarlarında da görürüz. TİP seçimlerde özlemi olan burjuva parlamentarizmden koltuk kapma uğruna çok işler yapmaktadır. Ama işçi sınıfının bilinçlenmesi; politik görüşünün yükseltilmesi; gerçek kurtuluşunun gösterilmesi, işçi sınıfının örgütlenmesi uğruna, pek fazla bir şey yapmamakta. Genel olarak seçimlerde proleteryanın çıkarlarını değil, kendi burjuva sosyalist partisinin çıkarlarını düşünmektedir. Onun için bir meclis koltuğu kapmak çok şey. Ama yığınların bilinçlenmesi, politik olarak yetişmesi, gerçek kurtuluşlarının sosyalizm olduğunun öğretilmesi ve bu uğurda mücadele yürütülmesi hiç bir şey.

Ne demek bir taraftan işçi sınıfı partisi olduğunu iddia edeceksin, diğer taraftan Marksist bir işçi sınıfı partisinin programının şarlarıyla birlikte seçim kampanyasını sürdürmeyeceksin! Seçim kampanyası ve propoğandalarda işçi sınıfının burjuva devlet karşısındaki devrimci görevlerinden; işçi sınıfının büyük sermayeye karşı sınıf tavrından; işçi sınıfının kırsal alandaki toprak sorunu ve sermayenin baskısına karşı mücadeledeki görüşünden; ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından; Amerikan emperyalizmine karşı sınıf savaşından, hiç bahsetmeyeceksin? Veya bu mücadelelerin şarlarını yaygınlaştırmayacaksın (!)

Diğer taraftan geçmiş olmayan geleceği de alamaz derler! TİP geçmişte değil bir meclis sandalyası, onbeş sandalyeye sahipti. Ama ne yapabildi! Yaptığı bir işlem varsa o da, 12 Mart faşizmine karşı herkesten önce teslimiyet bayrağını kaldırması idi. (***) TİP o günden bugüne değişti denmesin. Zira her değişme kendini programda gösterir. Oysa TİP'in bugünkü programı, burjuva sosyalizmi yolunda bir adım daha ilerlemeyi temsil etmiyor mu? Nereden çıktı, barışçı geçişin şartlarının oluştuğu. Veya devletin demokratikleşme sorunu. Bütün bunlar burjuva sosyalizmi yolunda hızlı birer ilerleme değil midir?

TİP'in bu kısa değerlendirilmesinden sonra deriz ki, TİP'in burjuvazi ile blok kurmayı reddeden, —bu anlamda doğru— siyaseti, onun burjuva sosyalizmi eğilimi ile birleştiği için, —sadece koltuk kapma eğilimi— yanlış bir sonuca varmıştır. Ancak TİP'e bu kararı aldırın işçi sınıfının bağımsız hareketini yaratma görevi değil aksine B. Boranında belirttiği gibi CHP tarafından reddedilmeleridir. Oysa siyasette belirleyici olan taktik sorunlardaki doğrular değil, o siyasetin temsil ettiği dünya görüşünün özüdür. Oportünistler bile bir çok kanularda doğru taktik kararlar verebilirler. Ama bu taktikler proleter ideolojiye değil, oportünist ideolojiye hizmet ettirilmek istendiği zaman, baştaki doğru taktikte yanlışlığa mahkum olur. Bu sebepledir ki en geniş şekilde yığınlara sesleniyoruz:

TİP burjuvazi ile blokları reddettiği için, seçimlerdeki taktiği doğru bir taktik olmuştur. Ama bu taktiği kendi burjuva sosyalist oportünist partisinde özdeşleştirmeye çalıştığından, başında düşmediği yanılığa sonradan düşmüştür. Hiç bir kimse Marksizim adına işçi sınıfını burjuva sosyalist adayların desteklenmesi uğruna seferber edemez. Bu sebeble TİP'e verilecek her oy burjuva sosyalizminin bel kemiğini oluşturan parlamentarizmi güçlendirmekten başka bir şey yapamaz. Yığınları parlamentarizm hayallerinden kurtarmak bir tarafa, bu hayalleri daha da güçlendirmekten başka neticelere yol açamaz. Ne ki sosyalistlerin burjuva parlamentarizmindeki en önemli görevlerinden birisi, yığınları parlamentarizm hayalinden kurtarmaktır. İşte bu hayali pekiştirecek her türlü girişime karşı çıkmak zorundayız. Bu hayali pekiştirecek TİP gibi burjuva sosyalist partileri en geniş şekilde yığınlara açıklamak zorundayız. Kim ki bu görevden kaçır, o, ister bilinçli olarak, ister bilinçsiz olarak, yığınların parlamentar hayallerini pekiştiriyor demektir.

Kahrolsun burjuvazi ile blok kuranlar!

Kahrolsun parlamentarizm hayalini yığınlar üzerinde pekiştirenler!

Yaşasın bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekilleri!

(**) 12 Mart 1971 öncesinde de TİP parlamentoda içerisinden devrimci bir muhalefet değil, fakat reformist bir muhalefet sürdürmüştür. Devrimci muhalefet parlamentoda ancak yığın eylemlerinin en iyi biçimde yansıtılmasıyla, savunulmasıyla mümkündür. TİP ise gerek gençliğin 6. Filoya karşı yükselen anti-emperyalist hareketinde, gerekse burjuvaziye karşı (kendiliğinden de olsa) yükselen 15-16 Haziran direnişlerinde reformist muhalefetin en iyi örneklerini vermiştir.

İNCELEME ARAŞTIRMA DİZİSİ

FAŞİZM ve SEÇİMLER ÜZERİNE

EMEĞİN BİRLİĞİ
YAYINLARI

**MEVCUT TÜRKİYE KOŞULLARINDA
İŞÇİ SINIFININ BAĞIMSIZ POLİTİKASI**

(Baştarafı 3. Sayfada)

runluluğunu ve bu adayların olmadığı yerlerde de, CHP'nin adaylarının şartlı olarak desteklenmesi gerektiğini anlattık. Ve hemen işçi sınıfının bağımsız adaylarının seçilip, parlamentoya girmesi halinde, parlamentoda da (fakat yine şartlı olarak) sağ partiler ve faşizm karşısında zorunlu olarak CHP ile birlikte hareket edeceklerini de belirtelim. Hal bu iken: Anlatığımız fıkra da adamın; «sen ayıdan yanamısın yoksa ben-den yanamısın» diye sorduğu gibi biz de «oy-lar bölünür» şarlatanlığını yapanlara, önce «sen işçi sınıfından yanamısın yoksa burjuvaziden yanamısın» diye sorup, ondan sonra bu iddia sahiplerinin iddiasını cevaplıyalım.

Bu iddia da iki ayrı kafa yapısına sahip insanlar bulunur:

1) «Oylar parçalanır» gerekçesinin arkasına saklanarak işçi sınıfını ve diğer emekçileri aldatmaya çalışan burjuvalar ve ya burjuva uşaklığı eden, burjuva yanlısı şarlatanlar, 2) «Oylar parçalanır» maskesinin arkasına saklanan ve burjuva uşaklığı yüzünü bu maske ile gizleyen burjuva şarlatanlarına kanın onların etkisi altında kalan, sınıf bilincine ermemiş saf ve samimi unsurlar.

Bu iddia da bulunanların birincisine hiç bir diyeceğimiz yok. Onlar, zaten burjuvadır ya da bilinçli burjuva uşaklarıdır. Onlar; işçi sınıfı ve diğer emekçileri kandırıp, kendi burjuva sınıfını ve burjuva babalarını destekleyip işçi sınıfını ve diğer emekçilerin üzerindeki sömürüyü, daha da katmerleştirmeyi sömürüyü daha uzun ömürlü kılmayı amaçlamaktadırlar. Yapmış oldukları bu sahtekârlık, onların sınıf sal yapıları gereği haklarıdır. Burjuvazinin yapmış oldukları sahtekârlığı onların hakkı olarak görüyor ve bir şey demiyoruz. Ama, kendisi burjuva ya da bilinçli olarak burjuva uşaklığı yapmayıp da, halâ emekçilere söyle-necek bir kaç sözümüz var...

Burjuvazi ve tüm sömürücülerle, işçi sınıfı ve tüm emekçiler birbirinden ayrı, birbirine zıt başka sınıftırlar. Burjuvazi iktidar-da varolduğu müddetçe de, bu zıtlık böyle kalacaktır. Böyle olunca: İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, sınıfsal çıkarları gereği CHP ile ittifak kurmalı, CHP'yi, şartlı olarak, faşizme ve diğer sağ partiler karşısında desteklemelidir. Bu doğru, fakat nasıl desteklemeli ve nasıl bir ittifak kurmalıdır? İşte esas sorun burada yatmaktadır. İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, burjuvaziden ayrı bir sınıf olduk-larını unutarak, son tahlilde kendisinde bir burjuva partisi olan, CHP'nin kuyruğuna takılıp, onun koltuğuna sığınıp, onun bir uzvu haline gelmeyi düşünerek mi? yoksa: CHP'nin karşısında bağımsız siyasi (az veya çok kelle sayı önemli değil) bir güç olduğunu kabul ettirip (CHP'nin kanatları altında değil, fakat CHP'nin dışında), faşizme karşı, CHP ile dayanışma sağlayan, bir siyasi güç olduğunu göstererek mi? Birinci yolun CHP'nin işine geldiği zaman işine geldiği yerde kullanacağı, işine gelmediği yerde; faşizmin eline terk ederek, şamar oğlanına çevireceği ve o şartlarda, sapı silik gibi ortada bırakacağı, teslimiyetçi bir yol olduğu hiç kuşku götürmez. İşçi sınıfı ve diğer emekçiler için: CHP'

yi desteklemek demek, kayıtsız şartsız kendisini teslim etmek değildir. CHP'nin bir burjuva partisi olduğunu ve (daha öncede herkesin gördüğü gibi) faşizmin baskılarına karşısında hemen teslimiyet bayrağını kaldırdığını ve ileride de kaldıracağını: Türkiye-de az çok politika ile uğraşıpta, bilmeyen yoktur. CHP'nin bu açık burjuva karakteri-ne göre söyleyecek olursak: CHP'yi faşizme karşı bir temel teminat kabul edip te, CHP'nin kuyruğuna takılmayı tercih eden bir emekçiden (tabi ki emekçi kılığına bürünmüş bir burjuva şarlatanı değilse) daha saf ve aldanmış bir kişi bulmak mümkün değildir.

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler için, mevcut Türkiye şartlarında izlenecek tek ve en tutarlı yol ikinci yoldur. Yani; (kısaca belirticek olursak) işçi sınıfı yoksul köylü ve diğer emekçilerin; her türden burjuva ve küçük burjuvalardan ve küçük-burjuva sosyalistlerinden ayrı, bağımsız siyasi bir güç oldukları kesin bir şekilde ortaya koymaları.

Bu dediklerimizi herkesin anlayacağı bir benzetme ile özetleyecek olursak: İşçi sınıfı, yoksul köylü ve diğer emekçiler, önce kendileri bir yumruk oluşturmalı ve daha sonra bu yumruğu CHP'nin yumruğunun yanına götürmeli ve «arkadaş varsan birlikte inelim faşizmin beynine» demeli. Yoksa, İşçi sınıfı, yoksul köylü ve diğer emekçilerin kendileri bir yumruk oluşturmadan gidipte, CHP'nin yumruğunun ardına sığınarlarsa; bunun, telafisi mümkün olmayan acısını çekeceklerdir. Çünkü şu unutulmamalıdır ki:

EMEĞİN BİRLİĞİ SUSTURULAMAZ!

(Baştarafı 2. Sayfada)

lüğü sağlayacak tek güç vardır. Oda, işçilerin, yoksul köylülerin sınıf savaşıdır. Burjuvaziye rağmen kendi sınıf mücadelesinin devamıdır. Burjuvazinin elindeki tüm Matbaa ve kağıt stoklarına karşılıksız el koymadır.

İşte bu aşamaya gelmediğimiz sürece, her sosyalist yayın engellenmeye çalışılacaktır. Her sosyalist yayın yok edilmek istenecektir. Ama bu demek değildir ki, sosyalist basına özgürlük uğruna mücadeleye bugünden atılmayalım. Hayır işçi arkadaş. Eğer sosyalist basına özgürlük sağlama sınıf savaşımızın bir parçası olacağına, bugünden sosyalist basınıma sahip çıkacağız. Bugünden sosyalist basınımızın ekonomik ve politik devamı için elimizden geleni yapacağız. Sosyalist basınımızın devamı için yardım makbuzlarını en ücra köşelere dağıtacağız. Sosyalist basınımızın özgürlüğü için, siyasi gösteri ve mitingler hazırlayacağız. Sosyalist basınımızın, sürekliliğini ve devamını sağlamak için fabrika birimlerinde, tarım işçileri arasında, yoksul köylüler içersinde, gazete dağıtımını daha da sistemleştireceğiz. İşte işçi ve yoksul köylü arkadaş, sosyalist basınımızın özgürlüğü uğruna sağlam adımları bunlar teşkil edecektir. Aksi takdirde burjuvazinin geçici bir süre tanyacağı icazetler, sosyalist basınımızın özgürlüğünü sağlamaya kafi gelmeyecektir!

ileride, CHP'nin yumruğu işçi sınıfının ve diğer emekçilerin karşısında daha sert, faşizm karşısında, daha yumuşak duracaktır. O taktirde CHP'nin yumruğu, faşizm karşısında kolayca geriye çekilecektir. Ve faşizm o zaman; kendi yumruğu değilde CHP'nin yumruğu altına sığınan; işçi sınıfı ve diğer emekçilerin beynine, Nihat ERİM balyozu gibi inecektir.

Belirtmiş olduğumuz bu somut ve çok açık nedenlerden dolayı: «Oylar parçalanır» demagojisi burjuva ve bilinçli olarak burjuvaziye hizmet edenlerin bir aldatmacasıdır. İşçi sınıfı, yoksul köylü ve diğer tüm emekçiler bu siyasi simsarların, bu bayağılık oyununa gelmemelidirler. İşçi sınıfı, yoksul köylü ve diğer emekçiler, her türden burjuva ve küçük-burjuva ve küçük-burjuva sosyalistleriyle, her türlü bağlarını koparıp, bunların karşısına bir güç olarak çıkıp, bunların kendisine uygun olanı ile, kendi siyasi mücadelesine uygun düşen ittifaklar kurmayı bizzat kendisi kararlaştırmalıdır. Bunun tek yolu da (seçim koşullarında): İşçi sınıfının bağımsız adaylarının olduğu yerlerde; bu adayları deslemek, bunların olmadığı yerlerde de, şartlı olarak ve kendi sınıfının bağımsız politikasını açıklayarak, kendi sınıfının bağımsız politikasını uygulayarak CHP adaylarını (gerekirse tercih edilen kişileri tercihli oy kullanarak) oylarıyla desteklemelidir. Ve böylece kendi öz parti oluşum mücadelesine yeni olanaklar katarak bu mücadeleyi hızlandırmalıdır.

**BURJUVA PARTİLERİNİN VE
İŞÇİLERİN PARTİSİNİN**

(Baştarafı 12. Sayfada)

nin büyük tarihi ödevidir. Kadetlerle Bloklar kurma taraftarı olanlar bunun yerine getirilmesine engel olmaktadır.

İşçilerin partisinin karşı karşıya olduğu bir diğer büyük ödevde perişan, sefil ve mahfolmaya mahkum şehir küçük burjuvazisi kitlelerini ve köylülüğü Liberal burjuvazinin ön yargılarının ve fikirlerinin etkisinden kurtarmaktır. Bu ödevin yerine getirilmesi de yine, Kadetlerle bloklar kurmayı savunanlar tarafından engellenmektedir. Onlar, köylüleri liberallerden ayırmamakta, fakat özgürlük davası için ve proleteryanın davası için hayati önemi olan bu doğal olmayan ittifakı kuvvetlendirmektedirler. Onlar, köylü kitlelerini Liberallerin entrika dolu politikalarına (yada aslında dumadaki koltukların dağıtımını için politik entrika) karşı uyarmamakta, fakat bu entrikada yer alarak onu tasvip etmektedirler.

Kahrolsun tüm bloklar! İşçilerin partis-i, kendi seçim kampanyasını, sadece sözlerde değil, pratikte de bağımsız bir şekilde yürütmelidir. O bütün halka ve özellikle proleterya kitlelerine, ilkelere dayanan cesur ve tutarlı bir eleştiri modeli sağlamalıdır. Kitleleri, kadet özgürlük hainlerinin yapmacık Liberalizmlerinde değil, özgürlük mücadelesinde etkin bir şekilde yer almak üzere toparlamayı ancak bu yolla başarabiliriz.

(Lenin Toplu Eserler, C, II sayfa — 414 - 418).

BURJUVA PARTİLERİNİN ve İŞÇİLERİN PARTİSİNİN DUMA SEÇİMLERİNE KARŞI TAVIRLARI

Gazeteler seçim hazırlıkları hakkında haberlerle doldu. Hemen her gün ya yeni bir grup güvenilir vatandaş seçmen listesinden çıkararak yeni bir hükümet «yorumu» ya da yeni işkenceler, mitinglerin yasaklanması, gazetelere baskı ve şüpheli seçmen veya adayların tevkif haberini duyuyoruz. Kara-100'ler başkalarını her zamankinden daha da küstahca haykırarak kaldırdılar.

Hükümetin tutmadığı partilerde seçime hazırlanmaktadır. Bu partiler seçmen kitlelerinin, kendilerine karşı yöneltilmiş bütün irili ufaklı hile, kısıtlama ve küçük oyunlara rağmen gerçek kanaatlerini açıklamak için seçimlerden yararlanacaklarından söz sırası onlara geldiğinden dolayı güvenli, haklı olarak güvenlidir. Bu güvenliğin temelinde şu gerçek yatmaktadır; en vahşi işkenceler en katlanılmaz eziyetler çok çok yüzlerce, binlerce, diyelim on binlerce Rus seçmenini berteraf edecektir. Fakat bütün bunlar, kitlelerin hükümete karşı olan tutum ve duygularını değiştirmeyecektir. Diyelim ki, St. Petersburg'da 10 ya da 20 bin seçmen liste dışı bırakıldı, fakat bu sadece başkentte 150.000 seçmenin eskiden olduğu gibi kabuğuna çekilmesine ve bir süre gizlenmelerine sebep olacaktır. Fakat onlar yok olmayacak, kitle sezileri değişmeyecek; değişse bile, bu değişiklik, tabiki hükümetin lehine olmayacaktır. Bu nedenle seçim kanunu radikal bir biçimde ıslah edilmedikçe ve seçim meşruiyetinin son kırıntılarında çiğnenmedikçe (ve seçmenlerin sistemli bir şekilde taffiki yoluyla dahada çiğnenebilir: Stolypin'den dahada kötüsü umulabilir!) hiç şüphesiz ki kitlelerin havası seçimleri tayin edecektir ve bu karar da tabiki hükümetin ya da Kara-100'lerin lehine olacaktır.

Ve bütün hükümete karşı olanlar umutlarını seçmen kitlelerine karşı bağlamaktadırlar. Fakat kitlelere duyulan bu umudun neanlama geldiğini, çeşitli partilerin kitlelere karşı tutumlarını iyice incelerseniz, burjuva partileriyle proletarya partisi arasında çok büyük bir fark olduğunu görürsünüz.

Kadetler liberal-burjuva partilerin başında gelmektedirler. Birinci d u m a seçimleri sırasında onlar mücadeleye utanç verici şekilde ihanet edip boykota katılmayı reddettiler; bizzat kendileri uysallıkla; seçime giderek olgunlaşmış kitleleri arkalarından sürüklediler. Şimdi onlar umutlarını bu kitlelerin durgunluğuna ve seçim kampanyalarında sol partilere ve ajitasyona konulan yasaklara bağlıyorlar. Kadet'in kitlelere olan umudu, kitlelerin bilinçsizliğine ve köleliğine olan umuttur. Ve Kadet meseleyi şöyle koymaktadır: Kitleler bizim

program ve taktiklerimizi anlamayacak, barışçı ve legal, en barışçı ve korkak bir protestonun ötesine geçmeyeceklerdir, istemediklerinden değil fakat bunu yapmalarına müsaade etmeyeceği için. Bize oy verecekler, çünkü solcuların gazeteleri, broşürleri, miting yapmak olanakları ve keyfi tutuklama ve eziyetlere karşı hiç bir teminatları yoktur. İşte böyle düşünmektedir kadet. Ve gözlerini gururla gök yüzüne kaldırıp: şükürler olsun sana ki tanrım, ben şu «aşırılardan» biri değilim. Ben bir devrimci değilim; en itaatkar biçimde ve alçakça her kütrete uydurabilirim. Hatta seçim formlarımı bile Barışçı yeniliklerden alacağım.

Bu nedenle Kadetlerin seçim kampanyasının tümü, kitlelerin Kara-100'ler ve aşırı sol partiler tehlikesi ile korkutmaya, onların küçük burjuvanın korkaklığına, dar kafalılığına ve gevşekliğine adepte olmaya ve Kadetlerin en emin, en alçak gönüllü en makul ve en akli başında kişiler olduğuna onları inandırmaya yönelmiştir. Kadet gazeteleri her gün okuyucularına sorar: Korkuyormusunuz dar kafalılar? Bize güvenin. Sizi korkutmayacağız, şiddete karşıyız, hükümete itaatkarız bize güvenin ve biz sizin için herşeyi «mümkün olduğu kadar» yapacağız! Kadetler, korkutulmuş darkafalılarının arkasından, hükümeti sadakatlerine, Solcuları özgürlük aşklarına, Barışçı yenilikleri de onların partisine ve seçim formlarına duyduğu ilgiye inandırmak için, her türlü hileye baş vururlar.

Ne kitleleri aydınlatmak, ne kitleleri ayaklandırmak için ajitasyon, nede tutarlı demokratik sloganların açıklanması —sadece korkutulmuş dar kafalılarının sırtından yapılan koltuk pazarlığı— işte partisiz kişilerden (Yoldaşın) Demokratik Reformlar partisine kadar bütün liberal burjuvazi partilerin seçim kampanyaları böyledir.

İşçilerin partisinin kitlelere karşı tutumu ise bunun tam tersidir. Bizim için önemli olan uzlaşmalar yoluyla Dumada koltuk kapmak değil; aksine bu koltuklar, kitlelerin politik bilincini geliştirmeye, onları daha yüksek bir politik seviyeye yükseltmeye, örgütlemeye, dar kafalı bir mutluluk uğruna değil, fakat mücadele için, emeğin bütün sömürü ve baskılarından kurtularak tamamen özgürleştirilmesi, mücadelesine yarayacağı için ve bunları gerçekleştirdiği ölçüde önemlidir. Sadece bu amaç için ve sadece bu amaca ulaşmakta yardımcı olduğu ölçüde. Dumadaki koltuklar ve bütün seçim kampanyası bizim için önemlidir. İşçilerin partisi bütün umudunu kitlelere bağlamıştır; korkmayan, pasif bir şekilde boyun eğmeyen, boyunduruklarını alçak gönüllülikle taşımayan, fakat politik bilice sahip, isteyen ve militan kitlelere bağlamıştır. İşçi-

lerin partisi Kara 100'ler tehlikesi şeytanı ile dar kafalılarını korkutma beylik liberal metodunu aşağılamalıdır. Sosyal demokratların bütün görevi, kuvvetleri dumada yatmayan bu güçlerin mücadeledeki, Duma müzakerelerinde tam ifadesini bulmayan, gerçek amaçları ve Rusyanın geleceği sorununu Duma dışında çözecek olan, gerçek tehlikeden haberdar etmektir.

Bu nedenle, işçilerin partisi, kitleleri Kadet burjuvazisinin gizli seçim hilelerine avukatlar, profesörler, aydın toprak ağalari; Kara-100'ler tehlikesine karşı mücadeleyi bize emanet edin, şeklindeki şaşırıçı feryatlarına karşı uyarır.

İşçilerin partisi kitlelere: sadece kendi sosyalist bilincinize ve sosyalist örgütünüze güvenin, demektedir. Mücadele önceliği ve liderlik hakkını burjuvaziye teslim etmek, özgürlük davasını kandırıcı sözlerle, modaya uygun cicili bicili yaftaların bayrağı parlaklıkları uğruna satmakla aynı şeydir. Dumadaki hiç bir Kara-100 tehlikesi, liberal burjuvazi, onun sloganların, adaylarını ve onun politikasını körükörüne takip eden kitlelerin zihinlerindeki çürüme kadar zararlı olamaz.

İşçilerin partisinin hitap ettiği kitleler arasında sayıca en fazla olanlar köylüler ve küçük burjuvazinin çeşitli kesimleridir. Onlar kadetlerden daha karardır daha namusludur, ve bin kere daha fazla döğüşme yetenekleri vardır, fakat politikada onlar çoğunlukla kadet gevezelerin tarafından yönetilirler. Hatta şimdi bile militan proletarya ile uzlaşıcı burjuva arasında karar vermemektedirler.

Kadetle birlikte olan blokların savunucuları, sadece proletarya ve bütün özgürlük davasına zarar vermektedir. Onlar şehir ve kır yoksulları arasındaki politik bilincin gelişmesine de zararlı olmaktadır. Ve onlar, bunları liberal burjuvazinin etkisinden kurtarmak olan acil görevlerini yerine getirmiyorlar. Turoduviklere, «Halkçı sosyalistlere» ve Sosyalist Devrimcilere bakınız. Onlarda kararsızlık içindedirler ve aynı zamanda, tamamen kadetlerle işbirliği planları ile meşguldürler. Kendilerinin olan bir parti kurmayı başaramayan Trodoviklerin Liderleri, kitlelerden Kadetlere oy vermelerini isteyerek Dumadaki Hatalarını Çoğaltmaktadırlar. (Anlkin gazete muhabirleri vasıtasıyla, Zihilkin — Yoldaş'ta vs.) bu açıkça, köylülerin mücadelesi davasına ihanettir, bu açıkça köylüleri tıpkı 1821'de atalarını «adil bir bedel ödeyerek iliklerine kadar soydukları gibi.»

Bağımsız bir işçi sınıfı politik partisi yaratmaya yardım etmek, işçilerin partisi-

(Devamı 11. Sayfada)

**emeğin
birliği**

Aylık Siyasi Gazete - Sahibi: E. Sabri İpekçi - Sorumlu Md: Süleyman Göçmen Yönetim Yeri: Dr. Mecit Barlas İşhanı p/48 Gaziantep - Yazışma Adresi: PK. 192 Beyazıt/İstanbul, İstanbul Dağıtım Şubesi: Cemberlitaş Evkaf Sokak. No: 2/12 Cemberlitaş/İstanbul - Adana Dağıtım Şubesi: Yeşilyuva Mah. 768 Sok. No: 54/B ADANA - Antakya Dağıtım: Emek Kitabevi Rana İşhanı Rıhtım Cad. Antakya/Hatay - İzmir - İstanbul Dağıtım: Renk Dağıtım - Dizgi: Evren Matbaası - Baskı: Ören Basımevl - Son Baskı Tarihi: 4 Haziran 1977